PERRY RHODAN
201

Kurt Brand HVĚZDNÁ STANICE - NICOTA
Přeložila Michaela Straková

1.

Mladý poručík nechápavě sledoval divadlo, které se mu odehrávalo před očima. Ještě nikdy v životě neviděl, jak mizí planeta.

Vozidlo stálo na severním okraji plošiny. Venku zuřila bouře. Vítr dosahoval rychlosti více než dvě stě kilometrů za hodinu. Vozidlo spočívalo na umělém polštáři půl metru nad zemí a stabilizátor pracoval na plné obrátky, aby ho dokázal v klidu udržet na místě. Bouře vířila prach a písek, takže nebylo téměř nic vidět, nic až na silný paprsek oranžové záře, který jako sloup stoupal z nížiny vzhůru k nebi.

Poručík Conrad Nosinsky se snažil rozeznat hranu, zákeřnou dělicí čáru, za níž už planeta přestala existovat, ale prach všechno zakrýval.

„Jak to vypadá, Bryane?" zeptal se seržanta.

Herb Bryan vzhlédl od měřicích přístrojů.

„Špatně, pane," odpověděl stručně. „Venkovní teplota čtyřicet tři stupně, rychlost větru dvě stě dvacet."

„Gravitace kolísá?"

Bryan přikývl.

„Ano, pane. Zřetelně. Jako by tam vepředu někdo vyhrabal do země obrovskou díru a hlínu odpálil do vesmíru."

„Váš smysl pro humor je skutečně svérázný, seržante."

„Promiňte, pane," zamumlal Bryan, „ale musel jsem prostě něco říct."

Ukázal rukou z okna. „Nebo už jste někdy viděl něco takového?"

„Neviděl, Herbe," přiznal Nosinsky. "Bude nás to pronásledovat ve snech, jestli si to neprohlédneme zblízka a nepřesvědčíme se, že se tam neděje nic nepřirozeného."

„Vy chcete tam dolů, pane?" zeptal se Bryan váhavě.

„Pokud to půjde, ano." To bylo pro Nosinského typické. V kritických chvílích se rozhodoval rychle a definitivně, jako by měl strach, že by ho odvaha mohla opustit, kdyby dlouho váhal.

„Co mi můžete říct o podmínkách na úpatí skalní stěny?" zeptal se seržanta.

„Bouře přichází z jihu a skalní masiv směřuje k severu," řekl Bryan. „Na úpatí by měla být poměrně rozsáhlá klidová zóna. O kus dál začínají víry, které vytváří ta hrana tady před námi, a ještě víc na sever zuří bouřka zase plnou silou."

Conrad Nosinsky k sobě přitáhl řídicí páku. Vozidlo se opatrně odlepilo od země a blížilo se k hraně. Bryan uchopil oběma rukama sedadlo. Měl pocit, že se musí něčeho držet, protože to, co měl poručík v úmyslu, nebylo nic jiného, než cesta do pekel.

„Držte nám palce, Herbe," zavrčel Nosinsky. „A nasaďte si helmu, zatraceně!"

V téže chvíli vozidlo přejelo hranu a rychle klesalo do hlubin.

O několik set kilometrů dál na jih ležela CREST II, vlajková loď pozemské flotily, pýcha Solárního impéria, teď ale po nouzovém přistání poněkud poškozená. Jakmile se posádka vzpamatovala ze šoku, bylo hlavní starostí Prvního administrátora Perryho Rhodana udělat vše pro to, aby loď mohla opět odstartovat.

Nic jiného teď nebylo důležité, ať už šlo o průzkum této podivuhodné planety či o shromažďování dat o záhadné soustavě dvojité hvězdy uprostřed prázdného intergalaktického prostoru. Dokonce ani na bližší zkoumání záhadných procesů, které vedly ke zkáze čtyř pozemských lodí a teď očividně požíraly celou planetu, nebyl čas. CREST II bude ztracena, pokud se jí nepodaří planetu včas opustit.

Samozřejmě nebylo možné nechat okolí úplně bez povšimnutí. Postupující mizení planety bylo nutné sledovat a zaznamenávat. CREST II přistála jen kousek od severního pólu malé pouštní planety a právě tam mizení začalo. Jakási nevysvětlitelná síla vytrhav ala z planety celé kusy a vymršťovala je do vesmíru. Pokud se nepodaří proces co nejrychleji zastavit, zmizí za krátký čas celá planeta Power a

s ní vše, co se nachází na jejím povrchu.

Několik mužů bylo proto vysláno do terénu, aby změřili, jak rychle planeta mizí. Bylo důležité vědět, kolik planetární substance zmizí za jednu časovou jednotku, protože tak bude možné vypočítat, jak dlouho bude ještě CREST II na svém místě v bezpečí.

Radiová centrála byla v neustálém spojení se všemi, kdo byli v terénu. Velitelem centrály byl major Kinser Wholey, na svou funkci velmi mladý muž, kterého opustila dobrá nálada, protože byl na příkaz Prvního administrátora donucen obsluhovat radiostanici pro dvacet mužů pouze ve třech.

Kinser právě hovořil s S-trojkou, jedním z vozidel, která pozorovala proces mizení, když se vedle něj objevil jeden z jeho mužů.

„Co se děje?" zeptal se major stručně.

„S-čtyřka se nehlásí, pane."

„S-čtyřka," zamumlal Kinser. „Nosinsky a Bryan?"

„Ano, pane."

Kinser věděl, že se na své lidi může plně spolehnout. Jestliže se Nosinsky a Bryan nehlásí, znamená to, že se příliš přiblížili k zóně mizení. Tak blízko, že sami zmizeli.

Major Wholey udělal v duchu křížek za dvěma jmény na seznamu posádky. Pro všechny případy však zapnul svou vysílačku do pohotovostní polohy.

„Vidíte něco, Herbe?" křičel Nosinsky.

„Ne, pane, nic!"

Dostali se až k severnímu okraji zóny vírů. Nad nimi burácela bouře, která tu byla ještě divočejší, než na plošině. Daleko před nimi zářil s neměnnou silou oranžový paprsek. Herb Bryan provedl několik měření a zjistil, že jeho zdroj je vzdálený asi dva kilometry.

„Popojedeme k tomu blíž," rozhodl se poručík. „Oznamte to lodi, Herbe!"

Seržant se obrátil k palubní vysílačce a zmáčkl knoflík, aby odeslal zprávu. Byl to automatický pohyb, který už udělal snad tisíckrát. Byl zvyklý, že se rozsvítí zelené světlo a krátce poté dostane odpověď. Tentokrát to však bylo jiné.

Zelené světlo se neobjevilo. Místo něj se rozzářila výstražná červená. Bryan zmáčkl jiný knoflík, aby se dozvěděl příčinu problémů. Na obrazovce se objevil nápis:

NEDOSTATEČNÝ VÝKON. SILNÉ RUŠIVÉ POLE.

Bryan šťouchl do Nosinského.Ten přikývl.

„Budou si trochu lámat hlavu, co je s námi, ale nevadí!" zvolal. „Stejně pojedeme dál."

Oranžový paprsek tam vepředu byla viditelná rozptýlená energie 5D transportního pole. Pole, které se chystalo sežrat celou planetu Power, bylo neobvykle silné. Rozptýlená energie stačila zcela vyřadit z provozu vysílačku, kterou měli ve vozidle. Bylo jasné, že v blízkosti žhnoucího paprsku jsou vysílačky k ničemu. Potíž byla v tom, že na palubě CREST II nikdo nepočítal s tím, že by se některá z posádek v terénu odvážila tak blízko. Vozidlo snížilo rychlost. Bouře už nepřicházela stále z téže strany. Útočila vražednými nárazy, jednou z té strany, jindy z opačné. Střed zóny mizení byl blízko. Bryan pozorně sledoval přístroje, které měřily rychlost a směr větru. Vždyť to, co vytvářelo bouři, nebylo nic jiného, než přirozená snaha vzdušných mas zaplnit vakuum, vzniklé mizením planety.

Bryan sebou náhle trhl.

„Před námi," zvolal. „Klidová zóna!"

Několik metrů před nimi ležela oblast, kde bouře ztratila svou sílu. Vozidlo se pomalu prodíralo kupředu. Conrad svíral volant vší silou. Nemohl to teď vzdát. Zbývalo jim už jen pár metrů.

Najednou jako by se rozhrnula opona. Ještě před chvílí neviděl Conrad Nosinsky nic než písek a prach, teď však před ním ležel kus země, z jehož středu se zdvíhal oslňující oranžový paprsek a mířil k nebi.

Nějaký aerodynamický fenomén, jemuž Conrad nerozuměl, způsobil, že se tady, v místě, kde se v jediném bodě setkávaly větrné proudy ze všech směrů, bouře zdvihala od země. Bouřka totiž nezmizela, dva metry nad zemí zuřila se stejnou silou, vířila masy písku a kousek za podivným světlem znovu sestoupila k zemi.

„Vidíte ten tmavý pás před námi, pane?" zeptal se Bryan.

Conrad přimhouřil oči. Asi sto metrů od nich se přes rovné prostranství táhl tmavý pás.

„Hýbe se to, pane," řekl Bryan a hlas se mu trochu zachvěl.

Conrad přikývl.

„To je hranice mizení," řekl klidně. „Jsme tady, Herbe!"

Odepnul si bezpečnostní pás a vstal. Dřív, než se seržant stačil na cokoli zeptat, prohlásil:

„Podívám se na to zblízka, Herbe. Vy zůstanete tady. Nezmizím vám z dohledu. Budete na mě stále vidět. Je to jasné?"

„A-ano, pane," zakoktal Bryan. „Jak myslíte."

Sotva se Conrad dotknul nohou země pochopil, že údaje přístrojů, které okolí prohlásily za bezvětrnou zónu, bylo nutné chápat relativně. Orkán, který zuřil dva metry nad zemí, měl nadpozemskou sílu, takže vítr u země byl na pozemská měřítka stále ještě pěkně ostrý. Krok za krokem se Conrad blížil k černé linii. Bryan měl pravdu. Černý pás se neustále pohyboval. Blížil se ke Conradovi. Poručík se pokoušel rozeznat, co se děje na druhé straně pásu. Zahlédl pozvolna se svažující stěnu širokého trychtýře, která se rychle ztrácela z dohledu. Ze středu trychtýře ze zvedal zářící sloup světla, který každou vteřinu pohlcoval milióny tun planety a vyplivoval je do vesmíru.

Conrad se zastavil dvacet metrů od hrany trychtýře. Opatrně zkoumal půdu před sebou. Viděl, jak se tvrdá kamenitá půda začíná drolit a její kusy se valí směrem ke stěně trychtýře, jak se blížil okraj ničení. Klekl si, zvedl jeden kámen a posunul ho až k okraji trychtýře. Stačilo počkat jen pár vteřin, pak se trychtýř přiblížil. Půda pod kamenem zmizela. Kámen se zakymácel a spadl do trychtýře. Conrad si celou událost pečlivě zapsal do paměti. Dokazovalo to, že hrana trychtýře v žádném případě nebyla hranicí vlastního mizení. Všechno mizelo teprve ve středu trychtýře. Sám trychtýř se vytvořil proto, že se hmota posouvala tam, kde před chvílí zmizela jiná hmota.

„Všechno v pořádku, pane?" uslyšel náhle ve sluchátkách Bryanův hlas.

Conrad to potvrdil a řekl, že má Bryan zůstat na místě.

„Okay, pane," souhlasil Bryan. A náhle vykřikl: "Pozor, pane, vlevo

za vámi!"

Conrad se lekl a ztratil rovnováhu. Za půl vteřiny už ležel na zemi. Viděl však, na co ho Bryan upozorňoval.

Vířícím se prachem si probojovával cestu nějaký stroj. Bylo to podivuhodné vozidlo oválného tvaru, které na první pohled působilo jako miniaturní vydání starodávné bitevní lodi. Stroj se pohyboval několik centimetrů nad zemí a bylo jasné, že mu bouře sice působí potíže, že však jeho stabilizační systém funguje bezvadně.

Conrad už takové stroje jednou viděl. Před třemi dny obklopily CREST II a pokusily se ji izolovat od okolí. Po deaktivaci ochranného pole zmizely a nikdo nevěděl kam. Nikdo nevěděl, čí rozkazy poslouchaly, nebo co na Poweru vlastně hledaly. Byly to výtvory cizí civilizace, a život či smrt posádky možná závisel právě na tom, zda se někdy podaří zjistit, jaká je funkce a úmysl neznámé techniky. A Conrad Nosinsky měl teď takové vozidlo přímo před sebou!

Vstal a vydal se stroji vstříc. Mechanicky přitom vytáhl z pouzdra na zbraně blaster a připravil se ke střelbě.

Robot na to nijak nereagoval. Klidně popojížděl podél okraje trychtýře. Conradovi se podařilo postavit se mu do cesty. Stroj předvedl elegantní otočku doleva a objel ho. Conrad mu byl očividně zcela lhostejný. Měl svůj úkol a dokud ho nesplní, nic jiného ho nebude zajímat.

Conrad věděl, co musí udělat. Zvedl zbraň a vystřelil na jednu z nástaveb na cizím přístroji. Šedá kovová kostka se rozplynula v načervenalém dýmu. Přístroj však pokračoval v cestě. Conrad běžel vedle něj.

Na okraji trychtýře se robot zastavil. Conrad viděl, jak se několik agregátů dalo do pohybu. Náhle z předních nástaveb stroje vytryskl bíle zářící oheň. Pomalu klesal do trychtýře a spojil se s oranžovým paprskem. Na okamžik to vypadalo, jako by se transportní paprsek vychýlil z dráhy. Zakolísal, a orkán na okamžik pozbyl na síle. Pak však bylo zase všechno jako předtím. Robot přestal plivat oheň, oranžový paprsek o průměru alespoň sto metrů se znovu napřímil a bouři se opět vrátila její moc.

Conrad chápal, o co jde. Robot měl v úmyslu zastavit proces mizení. O nic jiného nešlo robotům ani tehdy, když zaútočili na CREST II - jenže tenkrát se spletli. Conrad čekal, až se robot otočí. Chtěl ho získat. I kdyby musel použít zbraň... Nic nebylo důležitější, než možnost prohlédnout si takového robota...

Ale stroj se neotáčel. Po chvíli se dal znovu do pohybu, přejel přes okraj trychtýře a zmizel v hlubině. Conrad vztekle vykřikl a rozběhl se za ním. V běhu střílel na jednu nástavbu za druhou, ale stroji to bylo jedno. Neochvějně mířil ke středu trychtýře. Pak sebou začal nekontrolovatelně trhat a cukat. Do středu mu zbývalo sotva deset metrů.

Conradovi bylo vše jasné. Tatáž síla, která znemožňovala použití vysílačky, ochromila i robotův kontrolní mechanismus. Robot sestoupil do trychtýře, aby odstranil transportní pole. Ale dávno před tím, než se dostal dostatečně blízko, ho rozptýlená energie zničila.

Zbyl z něho jen pouhý vrak, kterému fungoval už jen motor.

Conradovi se náhle zatočila hlava. Jediné, co ještě věděl, bylo, že se nesmí dostat příliš blízko k okraji trychtýře, jinak bude ztracený. Vtom se mu písek pod nohama začal drolit.

A pak se ocitl v pekle.

Kolem něj byla noc. Jen na jednom místě probleskovala záře oranžového paprsku. Conrad natáhl obě paže a zatímco se řítil do hlubin, zachytil se jednoho skalního výčnělku. Instinktivně ho sevřel a pevně se ho držel. Pak se podíval nahoru. Kolem něj byla temná prachová stěna. Zkusil zavolat Bryana.

Ale Bryan neodpovídal, a když Conrad slyšel praskání ve sluchátkách, pochopil, že rušivá síla tady v samotném trychtýři je příliš silná na to, než aby mu vysílačka k něčemu byla.

Conrad se odhodlal k zoufalému pokusu. Vytáhl se oběma nohama na výčnělek a pokoušel se pomalu šplhat vzhůru. Pomalu se dostával kupředu. Nevěděl, jak dlouho už takhle bojuje, když nad sebou náhle zahlédl světlo a alespoň na vteřinu zahlédl hladký okraj trychtýře.

Byl však už naprosto vyčerpaný. Ústa a nos měl plné prachu, plíce ho bolely, svaly se třásly únavou. Conrad Nosinsky přesně věděl, kdy

prohrál.

Nejprve pomalu a poté stále rychleji klesal tam, odkud se právě vysvobodil.

V poslední chvíli, než ho opustilo vědomí, nad sebou něco zahlédl. Z bouřkového oparu nad ním se oddělil neforemný stín a vrhl se k němu.

Tři vozidla ze čtyř se postupně vrátila na palubu CREST II. S-čtyřka chyběla a nikdo o jejím osudu nic nevěděl.

Výpočetní středisko začalo vyhodnocovat shromážděná data. Nejdůležitější údaje, které měli, se týkaly směru a rychlosti větru a změn gravitačního pole Poweru. Gravitační pole Poweru určovala celková hmota planety a teď, kdy byly za vteřinu vystřelovány do vesmíru celé milióny tun planetární hmoty, se nutně muselo měnit.

Ukázalo se, že rychlost mizení planety je daleko větší, než očekávali. Pokud by proces mizení pokračoval dosavadní rychlostí, zbývalo do konce planety zhruba 32 dní. Tento výpočet byl však nereálný. Planeta nezůstane až do poslední chvíle kompaktním kusem hmoty. Dřív nebo později se Power roztrhne na kusy a ještě předtím znemožní zemětřesení a výbuchy magmatu pobyt na jejím povrchu.

Přesto bylo jasné, že CREST II bude v bezpečí ještě nejméně deset pozemských dní. Nálada na palubě se zlepšila. Deset dní byla spousta času. Poprvé od nouzového přistání se na palubě havarované lodi zase šířil optimismus.

Pak se však objevil Conrad Nosinsky se svou zprávou.

Conrad se přitiskl k povrchu. Instinktivně si chránil hlavu rukama. Pak náhle zaslechl Bryanův hlas.

„Můžete vstát?" křičel Herb Bryan, aby přehlušil vítr.

Conrad se překulil na bok. Vozidlo se vznášelo šikmo nad ním.

„Zkusím to," odpověděl Conrad.

Když vstal, začal mu písek pod nohama okamžitě zákeřně podklouzávat. Conrad s tím však počítal. Jedním skokem se vrhl kupředu a zachytil se spodního okraje vozidla. Povytáhl se, a byl půl metru nad povrchem. Bryan mu pomohl dovnitř.

Seržantu Bryanovi trvalo dvě hodiny, než se dostali znovu na

planinu a tím mimo bezprostřední nebezpečí. Ale to už se Conrad, který tu celou dobu ležel napůl v bezvědomí, probral a vděčně se na seržanta zašklebil.

„Zvládli jsme to," zachraptěl a písek mu zaskřípěl mezi zuby. „Bez tebe, Herbe, by už bylo po mně!"

Herb Bryan přikývl. „Ano, pane. Ale nechtějte vědět, jak se mi přitom třásla kolena!"

Conrad se pobaveně usmál. Pak si vzal mikrofon. Za chvíli už mluvil ke každému, kdo byl zrovna na příjmu:

„S-čtyřka veliteli. Jsme zase tady!"

Půl minuty se nic nedělo. Conrad opakoval hlášení. Pak ve vysílačce zapraskalo a ozval se veselý hlas Kinsera Wholeye:

„Velitel S-čtyřce! Kde jste vězeli?" ,

„Později, pane, později," řekl Conrad. „Máme spoustu údajů a jsme na cestě k vám. Za čtyřicet minut bychom měli být na palubě. Ale minimálně jeden z nás potřebuje doktora. Mohl byste..."

„Rozuměl jsem, poručíku," přerušil ho Kinser. „Doktor je připraven. Pospěšte si!"

Conrad stáhl obličej. „Taky pro nás mohl aspoň někoho poslat," zamumlal nespokojeně.

Bryan se pousmál.

„Ostatní jsou už nejspíš dávno zpátky," řekl. „Údaje jsou vyhodnocené a matematici vědí, na čem jsou. To, co jsme našli my, už nepotřebují. Jediná zajímavá věc, kterou máme, je muž, co potřebuje doktora. Předpokládám, pane, že jste tím myslel sám sebe."

Conrad nespokojeně přikývl. „Podle příkazů, které jsme dostali, se nikdo neměl zranit. My jsme se odvážili moc dopředu, takže jsme neuposlechli rozkaz. Bojím se, že jediné, co na nás čeká, je dlouhý, nepříjemný pohovor."

„To máš asi pravdu, Herbe," připustil Conrad a vytáhl z kapsy balíček cigaret. Jednu si zapálil a okamžitě se rozkašlal. Plíce měl plné písku. Zkusil to znovu a pak cigaretu zamáčkl.

„No dobrá," zamumlal otráveně, „tak tedy půjdu na kobereček. Ale tebe se to netýká, Herbe. Všechno to byl můj nápad!"

Seržant Bryan neodpověděl. Conrad se pohodlně opřel do polstrování a díval se okénkem ven.

Ironické na jeho situaci bylo to, že netušil, jak katastrofální zprávy s sebou přiváží.

Kinser Wholey dodržel slovo. Conrada Nosinského okamžitě dopravili do nemocnice, a Herb Bryan zatím předal vědeckému oddělení výsledky měření včetně záznamů z kamery, kterou měl Conrad na hrudi.

Ukázalo se, že Conrad Nosinsky bude muset strávit v nemocnici několik dní. Kromě popálenin druhého stupně po celém těle měl akutní zánět dýchacích cest. Conrad nebyl z rozhodnutí lékaře vůbec nadšený, ale nezbývalo mu, než zatím poslechnout. Otočil se tedy na bok a usnul.

Probudil ho poplach. Řinčení zvonku naplnilo celou místnost. Pak se ozval interkom. Kapitán Rudo rozkázal všem mužům, aby se okamžitě dostavili na svá místa. Důvod poplachu neuvedl.

Conrad zavrtěl překvapeně hlavou. Stále ještě neměl ani tušení, že příčinou poplachu je on sám.

Nikdo se o něj nestaral. Conrad se oblékl a vstoupil do místnosti, kde seděl lékař, který ho předtím prohlédl. Lékař udiveně vzhlédl. Pak se usmál.

„To vás dostalo zase na nohy, co?" zeptal se.

Conrad stáhl obočí.

„Nežádal jsem, abych byl poslán do nemocnice, pane," odpověděl vážně.

„Ach, to neměla být žádná ironie. Jistěže jste nemocný." Lékař se zdál být v rozpacích. „Chtěl jsem jen říct, že teď už nezáleží na tom, jestli..."

Lékař si přejel rukou po čele a vstal.

„Co to tady povídám? Posaďte se, poručíku. Co mohu..."

Conrad mávl netrpělivě rukou.

„Proč mi prostě neřeknete, co se stalo, pane?" zeptal se.

Lékař na něj zíral. Pak si uvědomil hloupost celé situace a tiše mu řekl:

„CREST II bude ztracena, pokud nejpozději za tři hodiny neodstartuje a nepřesune se na jih."

Conradovi bylo, jako by na něj někdo vylil kbelík studené vody. Zmateně se díval na lékaře.

„Tři hodiny...?"

Lékař přikývl. Conrad vyskočil.

„Stůjte!" protestoval lékař. „Zůstanete tady. Kam..."

Conrad otevřel dveře.

„Jdu jim pomoct," vyhrkl. „Potřebují teď každého muže."

„Ale vy jste nemocný!"

„To mi bude hodně platné... za tři hodiny, viďte?"

Lékař se chystal ještě něco namítnout, ale interkom na psacím stole zabzučel. Ozval se tichý hlas. Conrad neslyšel, co říká, zato rozuměl lékařově odpovědi:

„Ano, pane. Je tady. Okamžitě to zařídím, pane!"

Pak vypnul přístroj. Když k němu Conrad tázavě vzhlédl, řekl:

„Někdo má pořádně naspěch, aby vás viděl!"

„Kdo?" chtěl vědět Conrad.

„To je dobrá otázka. Sám tomu ještě nevěřím. Ale je to sám První administrátor." Corirad sebou trhl.

„Nedělejte si..."

„Nedělám si legraci. Byl to Rhodan a chce vás okamžitě vidět. Tak běžte, člověče!"

Conrad poslechl. Myšlenky mu vířily v hlavě. Vůbec nechápal, co po něm Perry Rhodan může chtít. Cekal, že bude napomenut za neuposlechnutí rozkazu, ale to byla věc jeho bezprostředního nadřízeného. Perry Rhodan se takovými lapáliemi nezabýval.

Conrad byl nervózní. Když dorazil na velitelskou palubu, vyskočil z antigravu tak prudce, že málem narazil na protější stěnu. Rozhlédl se kolem sebe, ale neviděl žádné ukazatele, žádné štítky se jmény. Při nejlepší vůli nevěděl, kudy by se měl dát. Vtom se vedle něj ozval hlas:

„Doprava, poručíku. Dveře jsou otevřené!"

Conrad se na skrytý reproduktor zatvářil poněkud vyděšeně, ale pak

se konečně hnul z místa. Po několika krocích našel otevřené dveře. Zastavil se, zhluboka se nadechl, a vešel.

Místnost byla zařízená velice jednoduše. Conrada ohromila pouze obrovská obrazovka na stěně, připomínající okno, která ukazovala okolí lodi.

A pochopitelně i muž, který stál trochu stranou a s očekáváním se na Conrada díval. Conrad znal Perryho Rhodana, Prvního administrátora Solárního impéria, z obrazů a snímků v novinách, ze záběrů v televizi. Na vlastní oči ho viděl jen jednou, na slavnosti Vesmírné akademie před třemi lety. Rhodan měl na sobě jednoduchou pracovní kombinézu bez označení hodnosti, Conrad si však byl jist, že ani tak by ho nikdo nepovažoval za obyčejného muže.

Conrad předpisově pozdravil.

„Dejte si pohov, poručíku," řekl mu klidně Rhodan. „Anebo ještě lépe: pojďte sem blíž a posaďte se."

Conrad poslechl.

„Informovali mě o vaší výpravě, poručíku," začal Perry Rhodan. „Víte, že jste jednal proti předpisům?"

Conrad polkl.

„Ano, pane."

Byl zklamaný. V okamžiku největšího nebezpečí, v minutách, kdy se rozhoduje o životě či smrti dvoutisícové posádky, nemá muž jako Perry Rhodan na práci nic lepšího, než bazírovat na předpisech?

„Víte, co to znamená?"

„Jsou dvě možnosti, pane," odpověděl Conrad bez váhání. „Buď bude mé provinění považováno za závažné a budu postaven před vojenský soud, nebo mu bude přikládán menší význam, a já vyváznu s napomenutím."

Perry Rhodan přikývl. Zdálo se, že se usmívá, ale Conrad si tím nebyl jistý.

„Cítíte se vinen, poručíku?" zeptal se Rhodan náhle.

„Ve smyslu předpisů ano, pane. Nerespektoval jsem rozkaz. Ovšem dávám ke zvážení, že jsem neriskoval nic jiného, než svůj vlastní život - protože seržant Bryan nebyl povinen přijít mi na pomoc - a možná

ještě výzbroj v ceně osmi set solarů, totiž svůj skafandr a přístroje. Domníval jsem se, že při své výpravě získám cenné informace. Pokud by se tak nestalo, nebylo by ztraceno nic, jen já a osm set solarů. Kdybych je získal, znamenalo by to významný posun kupředu."

„S touto obhajobou byste měl dobré šance i u toho nejpřísnějšího soudu," uznal Administrátor. „Ale k žádnému líčení nedojde. Kapitán vám udělí napomenutí, tomu se nelze vyhnout, ale bude se u toho nejspíš usmívat, protože to nebude myslet vážně. Věci se totiž mají tak," řekl Perry Rhodan zamyšleně a pomalu vstal, „že jste ve skutečnosti zachránil loď a nám všem život."

Conrad to stále nemohl pochopit.

„Výsledky měření ostatních skupin," pokračoval Perry Rhodan, „se zdály nasvědčovat tomu, že máme na tomto místě ještě deset dní času, než nás ohrozí mizení planety. Všechny výsledky vedly ke stejnému závěru. Neměli jsme důvod o tom pochybovat.

Pak jste se objevil vy s vašimi měřeními přímo z centra dění a filmem z kamery na hrudi. A náhle všechno vypadá jinak. Podívejte se sám!"

Obrazovka na stěně se rozzářila a objevil se obraz okraje trychtýře, vířícího písku a zářícího paprsku, nasnímaný kamerou, umístěnou na hrudi Conradova obleku. Vlevo se objevil cizí robot.

„Dávejte pozor na okraj trychtýře!" upozornil Perry Rhodan.

Conrad poslechl. Viděl, jak se hrana přibližuje, ale to viděl už tehdy, když sám stál na okraji trychtýře a sledoval robota. Jinak si ničeho zvláštního nevšiml.

„Rozdíl je pravděpodobně příliš malý na to, než abyste ho postřehl," řekl Administrátor, jako by četl Conradovy myšlenky.

„Měřicí přístroje ho ovšem jasně zaznamenaly. Rychlost, s níž se hrana přibližuje, není konstantní. Roste každou vteřinou."

Obrazovka znovu pohasla.

„Okraj trychtýře je na vašich záběrech zhruba pět minut," pokračoval Perry Rhodan. „Samozřejmě jsme očekávali, že tempo rozšiřování trychtýře bude kolísat. Ale to, co tu sledujeme, není žádné kolísání, ale zcela jasný nárůst rychlosti.

Jinými slovy: rychlost, s níž je planeta požírána a ničena, neustále roste."

Perry Rhodan se znovu posadil.

„Výsledky měření ostatních skupin nic takového nenaznačují. Gravitace a rychlost větru jsou vůči takovýmto změnám relativně imunní."

Když se na chvíli odmlčel, Conrad se rychle zeptal:

„A nemohlo dojít k chybě při vyhodnocení, pane?"

Rhodan zavrtěl hlavou.

„V žádném případě."

Conrad se kousl do rtu.

„Pak je CREST II ztracena?"

Administrátor se usmál.

„Ne, ještě ne. Do třech hodin se dají provést opravy, které nám umožní přesunout se k jižnímu pólu Poweru. Zhruba za tři hodiny očekávají naši experti velká zemětřesení a erupce magmatu. Do té doby bychom odsud měli být pryč. Zvládneme to, nebojte se. Otázka však zní: Budeme mít na jižním pólu dost času, abychom dokončili zbývající opravy?"

Conrad si vydechl.

„Mimochodem," začal Perry Rhodan znovu, „přivedl jste nás na stopu vědeckého fenoménu. Vaše snímky umožnily přesnější měření světelné síly transportního paprsku, než bylo dosud možné. Ukázalo se, že i svítivost toho záhadného ničivého pole stále roste. Není pochyb o tom, že ty dva jevy spolu souvisí. Svítivost transportního pole je o to větší, oč větší je hmota, která je každou vteřinu vymrštěna do vesmíru. Transportní poleje tím výkonnější, čím víc materiálu se transportuje. O podobném efektu se už teoreticky uvažovalo. Ovšem transportní pole, s kterými jsme experimentovali, neměla dost energie. Vaše pozorování tedy potvrdilo hypotézu, kterou dosud mnozí zpochybňovali."

Perry Rhodan přistoupil ke Conradovi. Conrad vstal. A pak mu Perry Rhodan, První administrátor, podal ruku.

Conrad Nosinsky si později nedokázal přesně vybavit, jak se dostal

zpátky do nemocnice. Lékařům dalo hodně práce přesvědčit ho, aby se svlékl a lehl si do postele.

Asi za dvě hodiny otřásl lodí mohutný záchvěv. Hranice mizení byla už jen padesát kilometrů od CRES-TU II. Přístroje zaregistrovaly první silnější zemětřesení.

Několik minut poté loď odstartovala. Byl nejvyšší čas. Za půl hodiny už by se zde nebyla udržela.

2.

Společně se sedmi dalšími planetami obíhá planeta Power kolem dvou sluncí. Obě slunce, Twin-A a Twin-B, jsou typu G l, trochu menší než pozemské Slunce, s průměrem zhruba l, l miliónů kilometrů. Twin-A a Twin-B jsou si podobné jako vejce vejci. Dělí je vzdálenost pouhých pěti miliónů kilometrů. V prostoru mezi nimi panují bizarní gravitační poměry. Twin-A a Twin-B rotují vysokou rychlostí kolem společného těžiště.

Všech osm planet soustavy se v rozporu se všemi zákony astronomie nachází na téže oběžné dráze. Jejich osy jsou nakloněny tak, že nedochází ke střídání ročních období. Na všech osmi planetách trvá den třicet hodin.

Vznik identického páru sluncí na tak malém prostoru se zdá být nepochopitelný. Ještě nepochopitelnější je však skutečnost, že osm planet, které jsou až na velikost totožné, má stejnou oběžnou dráhu. Matematici zjistili, že takový útvar je nanejvýš nestabilní, a nemůže existovat déle než pár desítek let, pokud by vůbec kdy vznikl.

Zjištění, že soustava Twin existuje už nejméně několik set let, vede k nejpozoruhodnější charakteristice celé konstelace: soustava Twin nevznikla přirozenou cestou. Je to umělý výtvor, a jeho stabilitu zajišťují mocné, zatím neznámé síly.

Koneckonců, že se soustavou Twin není něco v pořádku, by poznal každý, i kdyby nevěděl o astronomii zhola nic.

Twin leží totiž tam, kde by vlastně nemělo být nic, v intergalaktickém prázdném prostoru, devět set tisíc světelných let od mateřské galaxie a pět set padesát tisíc světelných let od tajuplné mlhoviny Andromeda.

Conrad Nosinsky byl napomenut a za trest přeložen. Ono přeložení bylo ironií samo o sobě, neboť se tak Conradovi splnilo dávné přání: začal pracovat ve vědeckém týmu lodi. Jeho nový velitel byl major Hefrich, vedoucí inženýr. Major Hefrich vedl skupinu třiceti čtyř vědců a inženýrů. Třicet z nich nyní pracovalo na problémech spojených s opravou lodi. Ostatní se zabývali astrofyzikálními fenomény, na něž byla soustava Twin tak bohatá. Nyní se k nim přidal i Conrad Nosinsky. Conrad znal teorii 5D polí, takzvaných hyperpolí. Věděl také, že vědci na palubě CRESTU II se domnívají, že v případě slunečního šestiúhelníku, jehož středem proletěli, musí jít o výkonný transmiter, neboli o projektor hypertransportního pole, které vymrštilo loď daleko do intergalaktického prostoru. Rovněž mizení planety Power bylo podle této hypotézy hypertransportním procesem. Proč by tedy obě slunce, Twin-A a Twin-B, nemohla ve skutečnosti být ničím jiným než gigantickou projektorovou stanicí, sice menší než sluneční šestiúhelník, ale pořád ještě dost silnou na to, aby k sobě během několika málo dní přitáhla hmotu celé planety a odmrštila ji někam do nicoty?

Někteří experti se proto domnívali, že se jedná o transmiterovou spojnici mezi pozemskou galaxií a Mléčnou dráhou Andromedy. Kdo tuto spojnici postavil a jak dlouho už existuje, nikdo netušil. Zdálo se však, jako by energie jednoho jediného transmiteru nepostačovala k překonání celé vzdálenosti, a proto musela být zřízena mezistanice v podobě soustavy Twin, nebo jako by si neznámí tvůrci chtěli být jisti, že trasu budou používat jen zasvěcení, a v tom případě byl Twin pouze filtrem, který zničí všechny nepovolané.

Poslední hypotéza získala během uplynulých hodin mnoho nových přívrženců. Vše nasvědčovalo tomu, že při mizení Poweru nejde ani tolik o planetu samotnou, jako o zničení vesmírné lodi, která drze využila šestiúhelníkový transmiter a zvědavě pronikla do prázdnoty mezi galaxiemi.

Conrad a jeho čtyři spolupracovníci měli za úkol shromažďovat informace o struktuře transportního pole a zjistit, jaká technologie tu byla použita. Bylo totiž možné, že

se CREST II jednoho dne setká s konstruktéry transmiterové stanice. A na to chtěli být připraveni.

Opravy pohonných agregátů mezitím rychle pokračovaly. Lodi zbývalo ještě asi čtyřicet hodin času. Pak se Power začne rozpadat. Nikdo nedokázal odhadnout, jaký vliv bude mít zmizení Poweru na ostatní planety. Jestliže se jedná o přírodní útvar, znamenal by konec Poweru zkázu celé soustavy. Pokud však jde o umělý výtvor, jeho neznámí konstruktéři jistě podnikli taková opatření, aby si soustava zachovala stabilitu, i kdyby se s některou z planet něco stalo. Brzy se ukáže, zda je tato domněnka správná. Jestli ne, pak bude zničení Poweru znamenat zánik soustavy Twin a tím i CRESTU II. Vlastní silou se loď nedostane ani do domovské galaxie, ani do Mlhoviny Andromeda.

Conrad Nosinsky nepracoval snad nikdy tak tvrdě, jako posledních dvanáct hodin před zničením Poweru. Snažil se získat co nejvíce údajů, snímků a měření, protože až bude Power zničen, nebude už, k tomu nikdy příležitost. Náhle ho však něco napadlo. Aby si to mohl ověřit, musel vyhodnotit alespoň část údajů, které měl k dispozici.

Conrad horečně vyvolával snímky, třídil výsledky měření a data zadával pozitronickému výpočetnímu programu. Konečně nakrmil program všemi údaji, které byly nutné. Lodní pozitronika měla za úkol zjistit z těchto dat strukturu transportního pole a udat jeho strukturní vzorec.

Pozitronice trvalo čtyři minuty, než provedla všechny výpočty. Conrad si vzal vytištěné výsledky stranou a pečlivě je studoval. Po chvíli popadl tužku. Nakonec měl před sebou 5D strukturální vzorec, určující komponenty transportního pole v prostoru a čase a imaginární složku. Počítač určil i číselné hodnoty jednotlivých koeficientů.

Conrad odsunul papíry stranou a přemýšlel. On, Conrad Nosinsky, právě učinil fenomenální objev.

Když Conrad konečně zastihl majora Hefricha a přednesl mu svůj nápad, reagoval jeho velitel tak, jak se u člověka, zatíženého problémy na samé hranice jeho možností, dalo čekat.

„Nechci tvrdit, že jste pod parou, mladý muži, ale třeba byste byl

tak laskav a znovu si ty výpočty prošel. Někde tam musí být chyba," prohlásil nesmlouvavě.

„Promiňte, pane," namítl Conrad zdvořile, „pozitronika to propočítala dvakrát pomocí dvou odlišných postupů a došla pokaždé ke stejnému výsledku."

Bert Hefrich se na něj hněvivě podíval.

„Tak, a to má znamenat co?"

Conrad povytáhl obočí.

„Promiňte, pane?"

„Jste hluchý?" rozzlobil se Hefrich. „Řekl jsem: Tak, a to..."

Vtom se major zarazil.

„Pozitronika, říkáte?" zeptal se zamyšleně. „Tak to tam těžko bude chyba. Počítač by..."

Znovu se odmlčel.

„Vyhrál jste první kolo, mladý muži," řekl posléze klidně. „Co jste tedy zjistil?"

Conrad si vydechl.

„Struktura toho cizího transportního pole," začal pomalu, „není zdaleka tak záhadná, jak jsme si mysleli. Podobá se výstavbě některých hyperpolí, která známe. Jinými slovy, mohli bychom bez větších potíží a za krátkou dobu postavit generátorový projektor, který by vytvářel stejnou strukturu pole, jakou má ten oranžový paprsek."

Hefrich zamyšleně přikývl.

„To je ovšem krok kupředu, poručíku," přiznal. „Ta pozorování a měření jste dělal vy sám?"

Conrad to potvrdil. Hefrich se tak zapomněl, že natáhl ruku a poklepal ho po rameni.

„Výborně, výborně," mumlal. „To se nám příležitostně může hodit."

Conrad si odkašlal.

„Ano, co ještě chcete?"

„Pane, to ještě není všechno."

Hefrich prudce zvedl hlavu a podíval se na něj.

„Teď mě dobře poslouchejte, kamaráde," začal, a jeho hlas byl zlověstně klidný. „Učinil jste užitečný objev, já jsem to ocenil a

dokonce vám poklepal na rameno, pokud si dobře vzpomínám. Víc ode mě čekat nemůžete. Mimochodem, mám teď práci, a jestli mě budete ještě déle zdržovat, CREST II včas ne-odstartuje a bude po nás. Je to jasné?"

Conrad se rozzlobil.

„To je mi jasné, pane," řekl energicky. „Mohli bychom postavit projektor, který vytvoří pole identické s transmiterovým polem. Podle principu výměny komponentů se takové pole může využít k tomu, aby bylo transmiterové pole v určitém prostoru neúčinné. Vozidlo vybavené tímto projektorem by se mohlo relativně bez rizika vydat dovnitř oranžového paprsku a tam nasbírat všechny informace, ke kterým se zvnějšku nemůžeme dostat."

Hefrich stál bez pohnutí.

„To je vše, pane," prohlásil Conrad. „mrzí mě, že jsem vás připravil o tolik času."

Vzorně zasalutoval a otočil se ke dveřím.

Vtom se za ním ozval rozčilený hlas:

„Zůstaňte tady! Stůjte!... Řekl jsem stát!"

O tři hodiny později byl projektor připraven. Byl dost výkonný na to, aby chránil dostatečně silným polem celé vznášedlo, které se tak mohlo odvážit vydat do transportního paprsku.

Bert Hefrich byl skutečně nadšený. Později však zvážněl.

„Trváte na tom, že do paprsku poletíte vy sám?"

„Ano, pane," odpověděl Conrad. „Nikdo neví tak dobře jako já, co má hledat. Poletím zhruba za půl hodiny. Z bezpečné vzdálenosti mě bude kontrolovat člun."

„Víte," řekl Hefrich zamyšleně, „od té doby, co jste mě dnes ráno tak drze seřval, jste mi sympatický. Přál bych si, aby bylo víc lidí jako jste vy. Takových, kteří v sobě pro dobro věci najdou tolik kuráže. Tak se do toho pusťte, mladý muži!"

Conrad zasalutoval. Ptal se sám sebe, jestli právě neudělal velikou hloupost. Jistě, vznášedlo má dobré šance proletět paprskem. Ale znamená to, že on sám z toho pekla vyvázne?

3.

Obraz pod ním byl tak divoký a fantastický, že by to nestvořila ani ta nejapokalyptičtější fantazie. Planeta bojovala o život! Ale Conrad nic z toho nevnímal. Díval se před sebe na oranžovou oponu záhadného transportního pole, které požíralo planetu. Po pravé ruce měl malý měřicí přístroj, zaznamenávající rozptýlenou energii transportního paprsku. Conrad ho používal k měření vzdálenosti: čím silnější byla rozptýlená energie, tím blíž byl k okraji pole. Nebyla to obzvlášť přesná metoda, ale přece jen o dost přesnější než pouhý odhad. Oranžový háv paprsku neměl žádné obrysy a lidské oko nedokázalo rozeznat, je-li vzdálen ještě deset kilometrů nebo už jen jeden.

Conradovi se zdálo, že ohnivá stěna transportního pole je už na dosah ruky. Stoupala do výsky, nehlučně a přece mohutně, a jen lehounké chvění oranžového světla prozrazovalo, že se tu obrovskou rychlostí pohybuje zároveň energie i hmota.

Conrad zadržel dech, jako by se bál, že do stěny narazí. Vtom se to stalo: oranžová zářila všude kolem něj, za ním, před ním, vpravo i vlevo, nahoře a dole. Byl uvnitř transportního pole. Oranžová nikde nezačínala a nikde nekončila a nedalo se v ní nic rozeznat. Zdála se být tak nebezpečná, ale ve skutečnosti byla zcela neškodná.

Minuty míjely, aniž se cokoli stalo. Conrad se uklidnil. Věděl, že teď už se nemůže nic stát, a začal s prací.

Měřicí přístroje byly připraveny, musel je jen zapnout a čekat, až nasbírají tolik údajů, kolik potřeboval. Conrad se rozhodl, že uvnitř pole zůstane maximálně hodinu. Pokud se později ukáže, že získané informace k odhalení tajemství cizí technologie nestačí, může se později ještě vrátit.

Conrad byl odsouzen k nečinnosti a brzy se začal nudit. Rozhlížel se kolem sebe a jeho pohled padl na projektor, který stál vzadu v nákladovém prostoru vznášedla. Napadlo ho, co by se stalo, kdyby zvýšil jeho výkon. Už už natahoval ruku po tlačítku, ale pak ji zase stáhl. Co získá takovým experimentováním? Teď byl v bezpečí. Informace, které potřebuje, bude mít za chvíli. Zesílení ochranného pole by situaci nejspíš nezměnilo. Na druhou stranu by se mohlo stát,

že by přetížený projektor zkolaboval, a pak...

Ohlásil se telekom. Na obrazovce se objevila tvář pilota člunu, který ho doprovázel. Pilot vypadal ustaraně. Conrad byl zvědavý, co se stalo. Pilot začal hovořit, a náhle Conrad pochopil. Pilotův hlas slyšel zřetelně, ale nerozuměl mu ani slovo! Znělo to jako nahrávka na pásku, puštěná pětinásobnou rychlostí. A pilotovy rty se na obrazovce pohybovaly tak rychle, že se jejich obrysy rozmazávaly.

Conrad Nosinsky si náhle uvědomil, že jeho hypotéza o struktuře transportního pole nepočítala s jedním důležitým faktorem.

Na palubě člunu minula půlhodina a Conrad se nehlásil. Přitom bylo domluveno, že pokud neuvidí nic podezřelého, dá o sobě vědět přesně za půl hodiny.

Pilot ještě minutu počkal, a pak zavolal vznášedlo sám. Spojení fungovalo bezchybně. Rozsvítila se obrazovka a na ní se objevila tvář Conrada Nosinského.

„C-deset vznášedlu Nosinského," řekl pilot. „Měl jste podat hlášení. Proč jste se neozval?"

Vtom si všiml, jak divně Conrad vypadá. V obličeji se mu nepohnul ani sval. Ústa měl napůl otevřená, jako by zkameněl ve chvíli, kdy ho něco překvapilo.

„Nosinsky!" zařval pilot. „Co se děje? Odpovězte!"

Conrad se dal do pohybu. Ústa se otevřela ještě víc, tak strašlivě pomalu, jako by bojovala s nesmírnou silou. Sotva postřehnutelné mrkání očních víček, které normálně trvá zlomek vteřiny, se teď táhlo dvě až tři vteřiny.

Než stačil pilot položit další otázku, ozval se z vysílačky divný zvuk. Znělo to jako hodně vzdálené hřmění v podivném rytmu. Chvíli trvalo, než pilot pochopil, že to, co slyší, je hlas Conrada Nosinského. Něco způsobilo, že zněl jako stonásobně zpomalený. Existoval jen jeden způsob, jak se dorozumět.

Pilot rychle vytáhl blok a podržel ho tak, aby ho Conrad viděl. Po chvíli se na obrazovce objevila Conradova ruka. Držela malý kousek fólie. Na lístku stálo:

„Rozumím."

Víc nic.

Conrad viděl, jak mu pilot neuvěřitelně rychle ukazuje další lístek. Jen tak tak ho stačil přečíst, a hned zase zmizel. Na lístku stálo:

„Nacházíte se v časovém diskontinuu. Vraťte se!"

Pak obrazovka zhasla. Pilot asi informoval CREST II. Conrad ho poslechl a otočil vznášedlo.

Udělal hloupou školáckou chybu. Změřil oranžové transportní pole zvnějšku a z těchto dat určil strukturní vzorec, který dokazoval, že uvnitř pole nedochází k žádným časovým anomáliím. Conradova chyba spočívala v tom, že se domníval, že co platí pro okraj pole, musí platit i pro vnitřek. Anomální faktor teď odhadoval na pět. V časovém intervalu, který on považoval za jednu vteřinu, uplynulo mimo pole vteřin pět. To nebylo tak hrozné. Hlavní je, aby si zachoval chladnou hlavu. Musel se co nejrychleji vrátit zpátky, neboť čím víc se blížil ke středu pole, tím větší byl anomální faktor a tím víc času uběhlo venku, zatímco pro něj to byla stále jen jedna vteřina.

V záplavě oranžové se nemohl zorientovat. Bylo nemožné rozlišit jeden směr od druhého. Jediné, čím si byl Conrad jistý, bylo, kde je nahoře a kde dole. Transportní pole nedokázalo překrýt přitažlivost planety.

Conrad si přesto myslel, že poli dokáže uniknout, když se mu podaří udržet stejný kurs, kterým se sem dostal. Předpokládal, že transportní pole nemá na pohyb vznášedla žádný vliv. Podle svých přístrojů usoudil, že se sem dostal po přímé linii. V vtom případě se musí stejně dostat i zpátky.

Několik cenných minut trvalo, než přišel na to, že se plete. Nevěděl, proč tomu tak je. Viděl jen, jak se rozzářila obrazovka telekomu a když spatřil pilotův obličej, bylo mu jasné, že anomální faktor vzrostl nejméně na stovku.

„To nemá smysl," řekl podplukovník Cart Rudo Bertu Hefrichovi. „Nemůžeme riskovat loď kvůli jednomu jedinému muži. Odstartujeme, hned jak bude oprava dokončena. Tedy jestli to vůbec ještě půjde. Venku to vypadá pěkně nebezpečně. V žádném případě nemůžeme čekat celých čtyřicet hodin."

„Tak alespoň nechtě otevřený hlavní vstup, pane," žádal Hefrich. „Pořád je ještě naděje, že..."

„Dobrá, majore," přerušil ho podplukovník Rudo. „Dokud nám do lodi nepoteče magma, zůstane hlavní vstup otevřený."

Bert Hefrich seděl ve své pracovně a díval se na prázdnou obrazovku telekomu. Pak přístroj zapnul a čekal na spojení.

„Hefrich C-desítce," řekl. „Jak to u vás vypadá?"

„No, moc dobře ne, pane," ozval se pilot. „Nosinsky ztratil orientaci. Řekl bych, že anomální faktor dělá asi mínus dvě stě."

Hefrich stáhl obočí.

„A proč se tedy tak šklebíte?" zeptal se tvrdě.

„Nosinsky má nový nápad, pane," odpověděl pilot a rozzářil se.

Conrad věděl, že pro muže na druhém konci to bude znamenat zkoušku nervů. Ale jinou možnost neměl. Musel mu napsat vzkaz, i když při každém písmenu minulo pro toho druhého několik minut.

Conrad začal psát. Trvalo mu to jen deset vteřin, ale deset vteřin ve vznášedle znamenalo ve člunu víc než čtvrt hodiny. Conrad pozvedl lístek. Stálo na něm:

„Ukažte mi hodiny!"

Hodiny se okamžitě objevily. Vteřinový údaj byl pro Conrada pouze rozmazaným stínem a minuty míjely tak rychle, že téměř nedokázal rozlišit jednotlivá čísla. Zdálo se mu, že jen co hodiny zahlédl, už na nich naskočilo o hodinu víc.

Spletl se. Anomální faktor byl mnohem víc než sto.

Conrad se dal do práce. Měl teď důležitou orientační pomůcku. Když se běh minut zpomaloval, znamenalo to, že drží správný kurs. Pokud začaly ubíhat rychleji, blížil se do středu pole a musel se co nejrychleji otočit.

Úspěch se dostavil až po čase. Celou věčnost se minuty pohybovaly stejně rychle, pak konečně zpomalily. Conrad vykřikl nadšením. Po chvíli dokonce jasně rozeznal vteřiny!

„Dokázal jsem to!" vykřikl a ze člunu se ozval nadšený jásot.

Do katastrofy zbývalo asi deset minut. Pro Conrada to bylo jen pár vteřin.

„Vrací se," uslyšel Bert Hefrich o několik vteřin později a vydechl si. Do plánovaného startu zbývaly sotva tři hodiny.

Conrad Nosinsky se tedy v pořádku vrátí a informace, které přinese, by měly osvětlit alespoň část záhad cizí technologie. Pozemšťané se dozvědí, jak vyspělá je ona neznámá civilizace, a možná i to, zda svou technologii využívá k mírovým účelům. To bylo zvlášť důležité. Národ, zvyklý válčit, by mohl Zemi ohrozit dokonce i tehdy, kdyby byl technicky na nižší úrovni. Na druhé straně se Solární impérium dokázalo vypořádat s protivníky, kteří ho sice technicky převyšovali, ve vedení války však měli málo zkušeností.

Tomu, že by setkání s cizí civilizací mohlo proběhnout bez problémů a v největší harmonii, nevěřili dnes už ani filosofové.

Kdo jsou oni neznámí? Jejich transmiterové stanice ležely na cestě do Andromedy. Kde jsou doma? V naší galaxii nebo v Andromedě?

Byla tu i další otázka: „Existuje ona cizí civilizace ještě vůbec? Není možné, že pouze jejich technologie přežila desetitisíce let a stále fungovala, i když se o ni nikdo nestaral?"

Bert Hefrich byl nadšený. Dříve, než lidstvo očekávalo, se mu otevřela cesta k vzdáleným souhvězdím. Náhoda ukázala Pozemšťanům cestu. K čemu tedy pochybnosti? Jestli je soustava Twin past, CREST II se z ní vysvobodí a bude pokračovat v cestě k Andromedě. Conrad přináší nezbytné informace. Cesta je téměř otevřená.

Vtom zabzučel telekom. Objevil se pilot a ustaraným hlasem oznámil:

„Nosinsky beze stopy zmizel. Nemáme s ním spojeni!"

4.

Hodiny zmizely. Obrazovka byla náhle prázdná.

Conrad vykřikl. Pohlédl ven, a zjistil, že zmizelo i oranžové světlo. Kolem něj byla beztvará, šedobílá prázdnota.

Byl to takový šok, že Conrad zavřel oči. Když je zase otevřel, prázdnota zmizela.

Nevěděl, kde je, a v prvních vteřinách nedokázal identifikovat to, co viděl. Nebylo ovšem pochyb o tom, že vznášedlo leželo nehybně na

pevném podkladě a že oranžové transportní pole beze stopy zmizelo.

Conrad se rozhlédl. Před ním se rozprostírala široká, hladká rovina, bez jakékoli nerovnosti. Něco takového nemohlo vzniknout přirozeným způsobem.

Shora se snášelo nepřirozené, umělé světlo. Nad sebou Conrad spatřil osvětlovací těleso ve tvaru elipsy. Osvětlovalo kupoli, která zakrývala kruhovou halu o průměru asi dvě stě metrů.

Bylo to všechno velice divné. Kupole byla stejně hladká jako rovina. Nikde nebyl žádný otvor. Vznášedlo nevrhalo žádný stín. Bylo naprostou záhadou, jak se sem dostalo. Bylo záhadou, proč se zastavilo.

Conrad rychle zkontroloval měřicí přístroje a oddechl si, protože fungovaly. Provedl proto rychlou analýzou okolní atmosféry. Výsledek ho uspokojil: vzduch obsahoval dostatek kyslíku, aby tam mohl dýchat. Venkovní teplota činila 38 stupňů Celsia, gravitace 0,9 g.

Poslední zjištění překvapilo Conrada nejvíc. Přitažlivost na Poweru byla 0,76 g. Odkud se vzala tahle vyšší přitažlivost? V jaké budově se to ocitl?

Rozhodl se, že musí ven ze vznášedla a vše důkladně prozkoumat. Podlaha haly byla tvrdá a tak hladká, že v ní Conrad viděl svůj zrcadlový obraz. Sklonil se a zkoumal cizí materiál nehty a kapesním nožem. Látka odolala.

Conrad ušel pár kroků a zřetelně cítil silnější přitažlivost. Jeho údiv se pozvolna měnil v groteskní podezření: je vůbec ještě na Poweru?

Nazdařbůh se vydal ke zdi. Zjistil, že je ze stejného materiálu jako podlaha a poprvé ho přitom napadlo, že se mu možná nikdy nepodaří nalézt východ.

Obešel halu kolem dokola. Trvalo to deset minut, a nic při tom neobjevil. Zeď byla všude úplně stejná.

Conrad na ni zíral a náhle ho zachvátil divoký vztek. Kdo si to s ním hraje? Kdo má právo ho sem zavřít?

Conrad vytáhl zbraň a vypálil proti zdi. Nepočítal s úspěchem, ale zeď se začala tavit. Kapky pleskaly na podlahu. Conrad si nejprve ani

nevšiml, že se ve zdi vytvořil velký, téměř čtvercový otvor. Teprve závan chladného vzduchu ho upozornil, že se něco stalo. Pomalu přistoupil k otvoru, který byl příliš pravidelný na to, než aby vznikl jen zásahem jeho zbraně. Conrad nyní viděl, že zeď je silnější než metr. Neměl ponětí, kam zmizela chybějící část zdi, ale momentálně mu to bylo jedno. Vyhlédl ven. Viděl něco jako dvůr, vydlážděný nepravidelnými deskami. Zdálo se, že tu už desítky let nikdo nebyl. Světlo na dvoře bylo ještě podivnější než vevnitř. Stejnoměrná, bledá záře přicházela ze všech stran. Nebe bylo bílé a nebylo na něm ani stopy po dvou sluncích. Conrad změřil otvor, a zjistil, že jím dostane své vznášedlo ven. Pochopitelně, jestliže bude fungovat motor. Nedělal si s tím však starosti. Zeď se otevřela, když se zachoval rozhodně. Vypadalo to, jako by se neviditelný protivník rozhodl, že to radši vzdá, než aby Conrad napáchal další škody.

Ukázalo se, že měl pravdu. Když opatrně aktivoval pohonný mechanismus, začaly agregáty tiše bzučet a vznášedlo se jemně odlepilo od země. Conrad s ním opatrně vyletěl ven na dvůr. Pak se ohlédl.

Za ním se do výše tyčila lesklá, chladná stěna. Žádný otvor v ní nebyl.

Stěna se za ním zavřela a Conrad ani v nejmenším nepochyboval o tom, že už se mu nikdy nepodaří dostat se do haly.

To však stejně neměl v úmyslu. Kolem sebe viděl mnoho dalších staveb. Některé byly malé, jiné velké, některé kulaté, jiné hranaté. Žádná z nich neměla okna nebo jiný viditelný otvor, a všechny měly přísně geometrické formy. Conrad si připadal jako na výstavě nějakého excentrického architekta.

Mnohem víc než podivní stavby ho ale zajímalo to bledé světlo. Nedokázal rozeznat, odkud přichází, ale byl si jistý, že za tím něco vězí. To, co viděl nad sebou, nebylo skutečné nebe.

Rozhodl se pokračovat v cestě.

Bezcílně řídil vznášedlo mezi podivnými budovami a hledal stopy inteligentního života. Napočítal celkem třicet šest různých staveb. Zjistil, že hala, ze které se dostal, rozhodně nebyla největší. Přemýšlel,

jestli má vystoupit, a zkusit se dostat do některé ze staveb, když učinil rozhodující objev.

Daleko před ním se na zemi pohyboval oblak prachu. Conrada zajímalo, jaký záhadný vítr oblak vytvořil a kde se vzal. Přiblížil se k oblaku a přeletěl přes něj. Přístroje zaznamenaly rychlost větru patnáct kilometrů za hodinu pod a pět kilometrů za hodinu nad vznášedlem.

Conrad se chvíli divil tomu podivnému výsledku, když vtom předním sklem spatřil jeho příčinu. Asi dvě stě metrů před ním přecházelo bledé světlo do špinavě hnědé. Hnědý pruh byl tenký a buď ležel přímo na zemi nebo těsně nad ní. Čím blíž u něj Conrad byl, tím jasnější mu bylo, jak se tu věci mají. Zářivá mlha se ve skutečnosti neměnila v hnědou barvu, ale prostě a jednoduše přestala existovat. Asi tři metry nad zemí končila. Conrad teď věděl, na čem je. Zářivá mlha byla něco jako ochranné pole, které obklopovalo komplex budov jako zvon. Z nějakého důvodu nepovažovali jeho konstruktéři za nutné, aby sahalo až k zemi, ale ukončili ho tři metry nad ní. Conrad si nedovedl představit, proč by to někdo chtěl tak udělat. Ale naprosto jeho úmysl schvaloval, protože jen tak měl možnost dostat se pryč a obhlédnout situaci venku.

Zdálo se, že tam venku zuří silná bouře. Conrad zahlédl horský masiv a pokoušel si vybavit mapy Poweru, ale krajinu před sebou nedokázal identifikovat. Jinými slovy: nevěděl, kde je. Hory se mu zdály vyšší a masivnější, než všechno, co kdy viděl na Poweru. Znovu si vzpomněl na rozdílnou gravitaci a na svou starou otázku: je vůbec ještě na Poweru?

Nikdy se to nedozví, když tu zůstane trčet, to bylo jasné. Znovu zapnul motor a vylétl se vznášedlem z bílého třpytivého pole.

To, co se pak stalo, bylo tak překvapivé, že neměl čas se tomu jakkoli bránit.

Vznášedlo se náhle převrátilo a prudce narazilo do skály, která se znenadání vynořila z oblaků prachu. Conrad se chtěl znovu dostat do výšky, ale obrovský tlak ho vmáčkl do sedadla. Ze všech sil se snažil narovnat, ale nešlo to. Bylo mu, jako by mu jeho hruď měla snad každou chvíli prasknout.

Pak ztratil vědomí.

CREST II odstartovala a ze seznamu živých členů posádky bylo vyškrtnuto jméno Conrad Nosinsky.

Sám Perry Rhodan oznámil interkomem, že poručík Nosinsky přišel o život při plnění významného úkolu, ke kterému se sám přihlásil.

Bert Hefrich se z Nosinského smrti nedokázal vzpamatovat a ani seržant Bryan se nemohl uklidnit.

CREST II opustila pekelnou planetu v poslední chvíli. Power se nacházela v konečné etapě zániku. Loď teď byla devadesát miliónů kilometrů od středu soustavy Twin a odtamtud sledovala konec planety. Bylo jasně patrné, jak se z povrchu Poweru uvolňují obrovské kusy hmoty a jsou nesmírnou silou vymršťovány do vesmíru. To vše doprovázely mohutné exploze magmatu. Transportní pole ani oranžový paprsek nebylo vidět. Zato v prostoru mezi oběma slunci to jiskřilo a blýskalo. Bylo úplně jasné, že se vlastní transmiterový pól nachází právě tam a tam také mizela s neznámým cílem hmota celé planety.

Na palubě lodi se dokončovaly poslední opravy. Za dvě stě hodin bude CREST II zase plně akceschopná jenže ani pak nebude mít nejmenší šanci dostat se vlastními silami do jedné ze dvou galaxií, mezi nimiž se právě nachází. Záchranu musí hledat na jedné ze sedmi zbývajících planet. Soustava Twin byla ve skutečnosti transmiterová stanice, pracující s energií dvou sluncí. Problémem však bylo najít tlačítko, kterým se transmiter zapínal do žádaného směru.

Dva dny po startu CRESTU II zmizela planeta Power z tohoto světa. Přístroje na palubě lodi však zjistily, že i když chybí celá jedna planeta, gravitace v soustavě se nezměnila. Soustava byla i nadále stabilní.

Chronometr ukazoval 27. srpen 2400, 16 hodin pozemského času, když všichni s bolestivou jasností pochopili, že záludnostem soustavy Twin neunikli odletem z Poweru.

V té době hovořil Perry Rhodan právě s Arkonidanem Atlanem. Uvažovali o tom, jak funguje sluneční transmiter a probírali

nejrůznější hypotézy. V 16 hodin je přerušil interkom. Na obrazovce se objevila tvář majora Bernarda, který byl nanejvýš rozčilený.

„Vodní nádrže jsou prázdné, pane," oznámil bez dechu. „Na celé lodi už není ani kapka vody!"

Perry Rhodan byl tak překvapený, že Bernarda požádal, aby to zopakoval. Major tak učinil. Rutinní kontroly ukázaly, že všechny vodní nádrže jsou prázdné. Bernard tedy nechal zkontrolovat i sekundární rezervoáry. Byly rovněž prázdné.

Současně na palubě klesla vlhkost vzduchu pod optimální hodnotu. Klimatizace pracovala na plné obrátky, ale vzduch byl přesto suchý, protože nebylo kde vzít vláhu.

Perry Rhodan majorovi poděkoval a zůstal zamyšleně sedět před interkomem. Ztráta vody ho netrápila. Byl přesvědčen, že potřebné množství získají chemickou cestou.

Jeho neklid měl jinou příčinu - někdo připravil loď o všechnu vodu, aniž si toho kdokoli z členů posádky všiml.

A Perry Rhodan si chtěl být jistý, že se něco podobného nestane třeba s kyslíkem ve vzduchu.

Když Conrad přišel k sobě, leželo vznášedlo mezi dvěma obrovskými balvany. Podíval se na přístrojovou desku. Přístroje stále ještě fungovaly. Antigravový generátor pracoval na plné obrátky. Ukazatel udával, že bojuje s téměř šestinásobnou gravitací oproti normálu.

Conrad si teď byl jistý, že už není na Poweru. Stavitelé těch podivných budov považovali z neznámých důvodů za účelné, aby uvnitř ochranného pole byla nižší gravitace. Když se se vznášedlem dostal ven, zasáhl ho gravitační šok rychleji, než na to přístroje dokázaly reagovat. Mezitím se však už stačily přizpůsobit novým podmínkám.

Conrad zkontroloval vznášedlo a zjistil, že je stále provozuschopné. Teď by měl počkat, až se bouřka přežene, a pak prozkoumat okolí. Zatím by mohl prozkoumat některá data, která získal v transportním poli na Poweru.

Nejprve ho zajímal snímek elektromagnetického spektra uvnitř pole. Vytáhl z přístroje registrační pásek, pozorně ho uhladil a prohlédl si ho. Spektrum bylo kontinuální, tak, jak očekával. Začínalo ultrafialovou vlnovou délkou a kolem 600 nm dosáhlo poměrně ostrého maxima, potom nejprve prudce a posléze pozvolněji klesalo. Maximum způsobilo, že plášť pole zářil oranžovou barvou. Conrad se právě chystal odložit pásek stranou, když si něčeho všiml. Na jinak rovné linii spektra se ostře zdvihalo několik špiček. Nejprve je přehlédl, ale nyní se mu zdály povědomé.

Odečetl jejich vlnovou délku a uvažoval. Uvnitř transportního pole nemohla být žádná hmota. Pokud po ní přece jen zbyly stopy, pak musela patřit k nejjednodušším útvarům, které pro svou vysokou míru entropie déle odolávaly zničení. Jeden z nejjednodušších útvarů, které fyzika znala, byl atom vodíku.

Conrad se vzrušeně pustil do práce. Zaznamenal vlnové délky, srovnával a počítal, a znovu počítal. Výsledek odpovídal tomu, co měl v paměti - ovšem až na malé odchylky. Právě z těch odchylek ho bolela hlava. Začal počítat znovu, tentokrát s otázkou jak by musel vypadat atom vodíku, aby vytvořil takovéto linie?

Po chvíli měl výsledek, prohlédl si ho, a zavrtěl hlavou. Ještě jednou si prošel výpočty a nenašel žádnou chybu. Přesto odmítal výsledku uvěřit. To nemůže být pravda!

Po chvíli se opřel o opěradlo, přinutil se ke klidu a položil si zásadní otázku: a co když to je pravda?

Vyskočil, běžel dozadu a vytáhl nádrž na vodu. Už když ji měl v ruce, věděl, že výsledek byl správný. Nádrž byla docela lehoučká. Žádná voda v ní nebyla.

Conrad ji odhodil. Výsledek jeho výpočtů dokazoval, že první elektronová hladina atomu, který vytvářel ono spektrum, je zaplněna jediným elektronem. V normálním případě se první hladina zaplnila až při dvou elektronech. Vodík měl tedy ještě jedno místo pro elektron volné. Samozřejmě se snažil ho zaplnit, takže vytvářel chemickou vazbu s jinými prvky, kterým jeden nebo několik elektronů chybělo ve vyšší elektronové hladině, například s kyslíkem.

Teď však jakýsi cizí vliv způsobil, že se poměry změnily. K zaplnění první hladiny už nebylo zapotřebí dvou, ale pouze jednoho elektronu. Vodík ten elektron měl. Jeho elektronová dráha byla obsazena, a k vytváření chemické vazby už neměl důvod. Nemohl se už spojovat s kyslíkem, aby vznikla voda, dokonce unikal z už vzniklých vazeb...

Conrad uvažoval, čím lze tento fenomén vysvětlit. Voda v nádrži zmizela. Jeho tělesným tekutinám se však nic nestalo, jinak by se neprohrál z bezvědomí. Je tedy možné, že ty záhadné změny se týkají jen vodíku volného a obsaženého ve vodě, ne vodíku v organických sloučeninách. Důležité v každém případě bylo, že je naživu a nic mu nechybí - až na palčivý pocit žízně, který si však možná jen namlouval.

Conrad se podíval k nebi a zjistil, že bouřka se utišila.

5.

Zpráva o zmizení veškeré vody zapůsobila na palubě CRESTUII jako bomba. Zvláště když chemici zjistili, že není v jejich silách ztracenou vodu nahradit. Kyslíku i vodíku bylo sice na palubě dostatek, ale rychlá analýza ukázala, že se u vodíku jedná o dosud neznámou mutaci tohoto nejjednoduššího prvku, která s kyslíkem odmítá reagovat...

Jako první se o nezdaru experimentu dozvěděl Bert Hefrich. Krátce nato ho k sobě zavolal Perry Rhodan a spolu se vydali s prosbou o pomoc za Haluťanem Icho Tolotem.

Icho Tolot obýval místnosti na konci velitelské paluby. Byly zařízeny speciálně pro něj, aby příliš nepostrádal svou vlast.

Dveře do přijímacího salónu byly otevřeny. Icho Tolot byl impozantní zjev. Tři a půl metru vysoký, s černou pokožkou a šesti údy připadal Bertu Hefrichovi jako oživlý zlý sen. V mohutném čele zářily tři červené oči a nikdo by nedokázal říct, kam se právě dívají. Icho měl na sobě jako obvykle zelenou kombinézu, která zakrývala jeho krátké, tlusté nohy i čtyři ruce. Přepásanou ji měl opaskem ověšeným zbraněmi a vůbec vypadal tak, jako by se chystal do boje.

„Jen pojďte dál, přátelé!" zvolal přívětivě. „Čekal jsem vás."

Icho mluvil interkosmem. Ovládal tuto řeč naprosto dokonale. Jediným problémem pro něj bylo, že nemohl mluvit tak hlasitě, jak byl zvyklý, protože jinak by se třásly stěny.

„Jdete kvůli vodě, viďte?" zeptal se, než jeho návštěvníci stačili cokoli říci.

„Ano, jsme tu kvůli vodě," odpověděl Perry Rhodan trochu překvapeně. „Vy jste to věděl?"

„Ach ano, jistě," odpověděl Icho. „Když jsem slyšel, že všechna voda zmizela, trošku jsem o tom uvažoval. Něco takového se nestane jen tak. Nikdo nám nevypustil nádrže, tak co se tedy stalo? Když se nádrže otevřely, byl v nich hlavně kyslík. Vodík zmizel. Kam? Difundoval zdmi nádrží. Spojení, kterému říkáte voda, bylo tedy rozloženo. Čím? To vám teď chci vysvětlit."

Icho jim vylíčil úplně nový obraz atomu vodíku, který vznikl pod vlivem pole, jež podle jeho mínění vytvářela obě slunce a jež souviselo se zničením Poweru. Řekl, že deformovaný stav atomu považuje za dočasný jev. Záleží na tom, jak dlouho bude trvat, a bude-li tedy znamenat pro posádku lodi ohrožení. Haluťan hovořil dále o tom, proč je posádka lodi stále ještě naživu, ačkoli velkou část jejich těl tvoří voda. Došel přitom k podobným závěrům, jako Conrad Nosinsky.

Perry Rhodan a Bert Hefrich místy příliš nevěděli, o co jde, ale jedno jim bylo jasné: neznámý fenomén souvisí s funkcí, kterou plní soustava Twin, a se zmizením planety Power. Jev nebude trvat věčně, ale jen omezenou dobu, přičemž Icho byl ochoten onu dobu určit pomocí teorií, které sám vyvinul.

Perry Rhodan mu stručně poděkoval. „Ještě na něco se vás chci zeptat, příteli," dodal poté. „Co bychom podle vás měli udělat teď?"

Bertj Hefrich zatajil dech. První administrátor Solárního impéria žádá o radu příslušníka jiného národa! Haluťan se však otázce vůbec nedivil. „Neexistuje nic," řekl, „co bychom tady na palubě mohli udělat, abychom celou věc urychlili. Nezbývá nám tedy nic jiného, než se vydat na jednu ze zbývajících planet a hledat vodu tam. Naděje

na úspěch je tím větší, čím dál od Poweru to bude."

Rhodan a Hefrich byli na cestě na můstek, když se ozval interkom. Zazněl z něj nervózní hlas:

„Velení Administrátorovi! Pane, spojte se prosím okamžitě s můstkem! Opakuji..."

Perry Rhodan přidal do kroku a pospíchal do místnosti ve tvaru sedmiúhelníku, odkud byla řízena celá loď.

Očekával ho kapitán lodi Cart Rudo. „Pane," vykřikl, „něco se stalo!"

„Oč jde, podplukovníku?" tázal se Rhodan klidně.

„Všechny planety soustavy se před několika minutami zahalily do zářivého oranžového pole, pane. Domníváme se, že jde o ochranné pole, které je dělí od okolí."

„Všechny planety?" zeptal se Rhodan krátce.

„Všechny až na jednu, pane," odpověděl Cart Rudo. „Tady, podívejte se."

Podplukovník rozsvítil obrazovku. Jedna po druhé se v krátkých intervalech objevovaly planety soustavy Twin. Všechny obklopovala jasná oranžová záře - až na poslední.

„To je sedmá?" zeptal se Rhodan.

„Ano, pane. Septim."

Beru Hefrichovi se zatočila hlava. Někde v dálce slyšel Administrátora, jak se Ruda ptá, jestli už je k dispozici analýza Septima, a jak Rudo odpovídá, že podle dosavadních poznatků musí být Septim teplá, přívětivá planeta.

Hefrich se odvrátil. Záměr neznámých bytostí se zdál být jasný. CREST II přistála nejprve na Poweru. Power byla zničena, takže loď se musela vydat do vesmíru. Neměla už žádnou vodu. Nemohla žádnou vyrobit. Byla donucena přistát na jedné ze sedmi zbývajících planet.

A přistání na šesti ze sedmi planet bylo znemožněno. Zbýval tedy jen Septim.

Byl to jednoduchý, průhledný plán.

Vznášedlo se uvolnilo ze sevření skalních bloků a vydalo se nad širokou rovinu, posetou kameny. Conrad si prohlížel okolí. Upoutala ho oranžová kupole v pozadí. Byla neprůhledná a příliš daleko na to, aby mohl odhadnout její rozměry. Přesto ani na vteřinu nepochyboval o tom, že je to ochranné pole, které chránilo ty nezvyklé budovy. Pole vypadalo z dálky mléčně bílé. Na tom nebylo nic zvláštního. Mnoho hyperpolí vypadá z jedné strany jinak, než z druhé.

Rovinu obklopovaly vysoké hory. Nad jejich vrcholky zářila obě slunce soustavy Twin. Nebe bylo podivně šedé, místy tyrkysové. Rovina vypadala úplně opuštěná. Bylo těžké si představit, že tu kdysi byl život. Conrad přesto zřetelně cítil nebezpečí, které jako by vycházelo z hor, ze skal či z ochranného pole.

Zdání klame. Tenhle svět není tak mrtvý, jak vypadá. Každým okamžikem se může vynořit nepřítel.

Conrad se znovu vrátil k otázce, která ho znepokojovala ze všeho nejvíc: kde je a jak se sem dostal?

Prohlížel si záznamy měřicích přístrojů od okamžiku, kdy se ještě nacházel uvnitř transportního pole na Poweru. Záznam chronometru představoval lineární křivku, což Conrada uspokojilo, neboť to znamenalo, že se nedostal do časového diskontinua. Pomocí záznamů ze spektrometru mohl přesně určit okamžik, kdy transportní pole opustil. Ještě užitečnější byly ale jevy, které zaregistroval hyperpolový přijímač. Uvnitř transportního pole se hodnoty pochybovaly neustále na okraji škály. Ve stejné chvíli, kdy přestal spektrometr zaznamenávat kontinuální spektrum, zaznamenal ovšem senzor něco nového.

Conrad záznam pečlivě studoval. Nakonec došel k závěru, který ještě musel potvrdit dalšími důkazy, ale který se zdál být přijatelný. Conrad nepochyboval o tom, že se věci udaly tak, jak předpokládal.

K transportu planetární hmoty z Poweru až do prostoru mezi slunci nebylo zapotřebí jen transportního pole, jež svou energii očividně čerpalo ze sluncí-dvojčat, ale i řídícího impulsu, který reguloval sílu pole a umožňoval jeho působení na libovolném místě. Conrad se domníval, že tyto řídící impulsy vycházely z pyramidy, kterou ještě

před přistáním na Poweru zničil Haluťan Icho Tolot dezintegrátorovou palbou. Soustava Twin byla vybudována tak rafinovaně, že se dalo předpokládat, že neznámí konstruktéři počítali s tím, že by jeden řídicí orgán mohl vypadnout. Vtom případě by se mohla použít jiná planeta...

Jinými slovy: mechanismus na nějaké jiné planetě převzal úlohu řídit a usměrňovat pole na Poweru. Onen mechanismus hledal vetřelce a našel vznášedlo, které se pohybovalo uprostřed pole. Cizí těleso v transportním poli znamenalo vždy nebezpečí, muselo být tedy odstraněno. Bylo proto dopraveno na planetu, odkud bylo transportní pole Poweru řízeno. Tam bylo podrobeno prohlídce. Conrad si to alespoň myslel. Kdo mohl vědět, kolik neviditelných očí a přístrojů si prohlíželo jeho vznášedlo, když parkovalo v hale! Cizí těleso se pak začalo chovat vzpurně. Stěna haly byla napadena. Neznámá síla se rozhodla pustit ho raději na svobodu, aby nezpůsobil další škody.

To bylo vše. Je to logické? zeptal se Conrad sám sebe. K čertu s logikou! Jak mohl vědět, s jakým protivníkem tu má co do činění? Třeba to byly jen stroje, které se probraly k Činnosti, když byly po desetitisíce let ponechány vlastnímu osudu. Možná je ale někdo řídil. Pozemská logika tu byla k ničemu.

Zbývalo nějak zjistit, na které planetě se to ocitl a spojit se s CRES-TEMII. Conrad ani na okamžik nepochyboval o tom, že loď unikla zkáze.

Náhle se zdálo, jako by nad horami vyšlo třetí slunce. Na západě se zničehonic objevila obrovská žhavá koule, která zastínila obě slunce. Její prudké světlo Conrada oslepovalo. Přesto viděl, jak se koule prudce rozlétla a proměnila se v ostrý paprsek, která vystřelil na vznášedlo.

Propuklo peklo. Svět kolem Conrada se změnil ve víření divokých barev. Vznášedlo sebou začalo škubat. Conrad narazil hlavou do přístrojové desky a na pár vteřin pozbyl vědomí.

Když se probral, vznášedlo stále pokračovalo v cestě. Největší rychlostí mířilo přímo k horám. Autopilot převzal řízení. Usoudil, že spásu může hledat jedině v nějaké soutěsce.

V další vteřině se na obloze zjevila ještě jedna koule. Tentokrát zářila oranžově a méně intenzivně než první. Conrad na ni zíral, neschopen pohybu. I ona se po chvíli rozpínání proměnila v paprsek vražedné energie, který neomylně zasáhl ochranné pole vznášedla.

Vznášedlo zakolísalo, ale Conrad tentokrát rovnováhu neztratil. Dřív, než se stihla objevit třetí koule, zamířil obratně do soutěsky, vedoucí téměř tisíc metrů vysokým skalním masivem.

Obklopila ho neproniknutelná tma. Zapnul proto jeden z pohyblivých reflektorů a propátrával okolí. Nebyla tu žádná stopa po životě. Soutěska byla široká nanejvýš šest nebo sedm metrů. Conrad se tu cítil téměř v bezpečí.

Když dorazil na konec soutěsky, vypnul motor a přemýšlel o situaci, ve které se ocitl. Nemůže tu zůstat věčně. Musí se pokusit spojit se s CRESTEM II. Jestli je loď teď ve volném vesmíru, má alespoň jakous takous šanci, že bude stačit slabá vysílačka, kterou je vybaveno vznášedlo. Navíc měl žízeň, dokonce pořádnou žízeň, a i když věděl, že po transformaci vodíku nemůže na celé planetě být ani kapka vody, přece se nevzdal bláhové naděje, že by ji mohl někde najít.

Conrad uvažoval o záměrech svého neviditelného protivníka. Jaký má asi plán? Jestli ho chce zničit, proč to neudělal v hale, kde mu byl Conrad vydán napospas? Nebo jde snad o dvě různé síly, které spolu soupeří?

Nemělo smysl lámat si s tím hlavu. Měl teď důležitější věci na práci - například spát. Žízeň utišit nemohl, ale trochu se alespoň vyspat ano.

Když se probudil, měl tak sucho v ústech, že ho bolel jazyk, kdykoli jím pohnul. Ještě nikdy v životě netoužil po doušku vody tolik, jako teď. Propadl zoufalství. Musel odtud pryč, pryč z místa, kde ani za staletí nebude kapka vody.

Spánek ho neosvěžil, naopak, cítil se ještě rozlámanější, než před ním. Věděl, že každá vteřina, kterou prožije bez vody, ho ještě víc oslabuje.

Unaveně se narovnal a zapnul motor. Soutěska byla příliš úzká, nemohl se v ní otočit. Musel vyletět pozpátku. Ruce na volantu se mu

tak třásly, že rozkymácel celé vznášedlo, takže raději manévrování přenechal autopilotovi.

O několik minut později byl zase na denním světle. Nespal moc dlouho, protože obě slunce ještě nezapadla, jen teď byla víc na západě, takže na ně neviděl. Převzal opět řízení a nedůvěřivě se tu a tam podíval vzhůru, jestli neuvidí světelnou kouli. Všude byl ale klid. Zdálo se, že nepřítel se už o něj nezajímá, anebo neví, kde jeho oběť je.

Conrad nevěděl, co by měl podniknout, a tak letěl několik kilometrů podél skalní stěny. Využíval nejrůznějších výklenků, aby se nestal snadným terčem zářících koulí. Jeden z výklenků ho zavedl hluboko dovnitř horského masivu, a asi na deset minut ztratil Conrad výhled na rovinu. Když ji zase spatřil, zjistil, že se toho hodně změnilo.

Conrad nevěřil svým očím. Z olověně šedého nebe se snášel blýskavý kulovitý útvar. Zdálo se, že přistane v bezprostřední blízkosti ochranného pole.

Conrad nedokázal s jistotou určit, co má před sebou. Koule jako koule, a navíc na takovou vzdálenost! Ale jsou určité detaily, které oko sdělí podvědomí, i když je rozum nedokáže přesně identifikovat. Podrobnosti, které nám umožní znovu poznat určitou věc, i když zdánlivě není podle čeho.

Ta koule tam vpředu byla CREST II!

6.

Skvělá žena! pomyslel si Bert Hefrich a jen stěží se dokázal soustředit na současný problém.

Jeho obdiv platil Mory Abroové, dceři zesnulého vůdce Neutralistů, lorda Kositche Abra, a manželce Prvního administrátora Perryho Rhodana. Nejprve ho překvapilo, že se účastní jednání velících důstojníků na můstku, ale čím déle jí naslouchal, tím lépe chápal, že Mory se svou představivostí, rozhodností a logickým myšlením vyrovná každému důstojníkovi.

Jednání se kromě ní účastnili ještě kapitán lodi Cart Rudo, první důstojník major Huise, Atlan, Perry Rhodan a konečně Haluťan Icho

Tolot.

Bert nevěděl, čím si zasloužil, že pozvali i jeho. V přítomnosti všech těch významných osobností, o nichž se na Zemi vyprávěly ságy, se cítil nesvůj.

Hovořilo se právě o projektu, podle nějž by se tělem vyloučené tekutiny shromažďovaly a regenerovaly pomocí strukturálního pole, které by znemožnilo transformaci vodíku. Tím by se prozatím zabránilo nejhoršímu.

Návrh měl úspěch. Problémem však bylo vyvinout vhodné strukturální pole. Pomoc přislíbil Icho Tolot, který se v tom nejlépe vyznal.

Situace na palubě byla zoufalá. Řada členů posádky se zhroutila. Nemocnice byla plná, a lékaři na tom nebyli o mnoho lépe, než jejich pacienti. Potíže neměl jedině Icho Tolot, který si díky své podivuhodné látkové výměně mohl obstarat tolik vody, kolik potřeboval.

Několik průzkumných člunů mezitím prozkoumalo oranžová ochranná pole šesti planet soustavy Twin. Ukázalo se, že pole představují dimenzionálně nadřazené struktury, které CREST II vlastními prostředky nedokázala překonat. Šest planet soustavy bylo tedy nedosažitelných, nezbývalo nic jiného, než se vydat k sedmé, která jediná ochranné pole neměla.

Septim představoval podivuhodný svět. Měřicí přístroje zjistily, že z něj vychází energetický tok, zasahující všechny ostatní planety. Pozemšťané předpokládali, že na Septimu je umístěn generátor, který poskytuje energii oranžovým ochranným polím ostatních planet. Měření umožnilo toto místo přibližně lokalizovat, teleskopy však na příslušném místě našly jen modrý oceán. Pochopitelně, bylo možné, že stanice byla vybudována na mořském dnu.

Septim vzbuzoval v posádce CRESTU II optimismus. Bylo těžké představit si planetu podobnější Zemi, než byl právě Septim s průměrem jen o deset procent větším, přitažlivou silou l ,09 g a spoustou vody. Lidé z CRESTU II se ovšem už naučili být nedůvěřiví. Jak je možné, že na Septimu dál existují moře, když se přece po

zničení Poweru vodík transformoval a nevytvářel žádné sloučeniny? Proč chce neznámý protivník vylákat pozemskou loď na planetu, která se podobá jejich vlasti jako vejce vejci?

I o tom se na můstku mluvilo. Dlouho uvažovali o tom, že jejich neviditelný protivník možná jedná podle cizí logiky, která je pro Pozemšťany nepochopitelná. Rozhovor se čím dál tím víc podobal filosofické disputaci, při níž se Bert Hefrich cítil poněkud nesvůj. Napadlo ho totiž něco, co bylo docela dobře možné, vzaly-li se v úvahu technologické možnosti soupeře, ale ve srovnání s abstraktními výklady ostatních účastníků nebylo zdaleka tak složité.

Nakonec se přihlásil o slovo.

„Zdá se mi," začal rozpačitě, „že záhada Septimu se dá vysvětlit mnohem jednodušším způsobem. Jak víme, že odsud vidíme planetu takovou, jaká je ve skutečnosti? Septim nemá ochranné pole jako ty ostatní. Ale co když je ve skutečnosti obklopen polem, které pro "nás vytváří obraz přívětivého světa, zatímco se pod ním skrývá životu nepřátelský povrch, poušť jako na Poweru anebo amoniakovo-metanové peklo jako na Jupiteru nebo Saturnu? Protivník, s nímž máme co dělat, je určitě schopen vytvořit takové klamy, které neodhalí ani naše přístroje."

Když domluvil, bylo ticho. Berta to mátlo. Tolik chytrých hlav a všichni mlčí? To je opravdu jediný, koho tato možnost napadla?

Mory Abroová se náhle rozesmála. „Dobrý Bože," vyhrkla, „celou dobu jsem měla strach o tom začít. Teď, když se mnou souhlasí náš vědecký expert, mohli bychom si o tom snad promluvit. Copak nikdo z vás..."

Přerušilo ji zabzučení interkomu. Muž na obrazovce vypadal, jako by právě spatřil samotného ďábla.

„Kapitáne!" křičel. „Podívejte se na Septim! Planeta se změnila. Je... je... je jako peklo samo!"

Cart Rudo se vrhl k ovládacímu pultu. Za pár vteřin se rozsvítily všechny obrazovky. Objevil se na nich Septim, vzdálený v té chvíli ještě pět set tisíc kilometrů.

Bert se vyděsil. Chvíli trvalo, než pochopil, že to, co vidí, je

skutečnost, o níž před chvílí mluvil. Z přátelského modrozeleného glóbu se stala žlutohnědá koule. Ukázalo se, že Septim je ve skutečnosti planetární obr, mnohem větší než Jupiter. Bert Hefrich odhadoval jeho průměr na čtyři sta tisíc kilometrů, tedy na trojnásobek Jupitera.

Atmosféra, která tohoto giganta obklopovala, musela být neuvěřitelně mocná, ale přesto byl vidět povrch planety. I pouhým okem bylo patrné, že tam dole to vypadá jako v pekle. Planeta byla otřásána výbuchy magmatu a zuřila tam písečná bouře neuvěřitelné síly. Po vodě nebylo ani stopy. Septim byl zrovna tak mrtvý, jako Power. Fátamorgana zmizela. Protivníkova logika už najednou nebyla tak záhadná. Past, kterou vymyslel, sice nebyla geniální, rozhodně však byla účinná.

Měření prokázalo, že gravitace na Septimu činí zhruba 5,9 g. Atmosféra se skládala především z inertních plynů, ovšem obsahovala i dost kyslíku, aby se na planetě dalo dýchat, kdyby tlak na jejím povrchu nebyl příliš vysoký.

Na můstku se ještě radili, jak se vyrovnat s náhlou změnou situace, když se znovu ozval interkóm. Od lokátoru oznamovali, že objevili záhadnou stanici s generátorem silového pole. Byla na rovině obklopené horami, chráněna oranžovým silovým polem.

Perry Rhodan se narovnal.

„Je lhostejné, co nás tam dole čeká," řekl rozhodně, „přistaneme.

Musíme zničit generátor, aby zbývajících šest planet přišlo o svá ochranná pole. Prosím, vraťte se na místa."

Bert Hefrich stiskl rty. Teď šlo o všechno. CREST II bude muset bojovat o život. Stanice je bez pochyb dobře chráněna, a nikdo netušil, kolik námahy a ztrát je bude stát, než se dostanou ke generátoru.

Normálně by se o to Bert Hefrich nestaral. Byl zvyklý bojovat. Ovšem raději by se do bitvy vrhl s břichem plným vody.

Hlas Conrada Nosinského se zalykal vzrušením, když volal loď. Teprve po třetí výzvě se na obrazovce objevil překvapený obličej kapitána Carta Ruda:

„Nosinsky? Kde vy se tady berete?"

„Dovolte mi, abych to vysvětlil později, pane," odpověděl Conrad. „Musím vás informovat o několika důležitých pozorováních."

Cart přikývl.

„Pusťte se do toho!"

Conrad mu popsal soustavu budov v ochranném poli. Dále ho varoval před písečnými bouřemi a nakonec se zmínil o bílých a oranžových žhnoucích koulích, které mu před časem pořádně zatopily. Doporučil Cartu Rudoví, aby zapnul ochranné pole CRESTU II na nejvyšší výkon.

„Můžete se vrátit na palubu?" chtěl vědět Cart Rudo.

„Ano, když mi necháte v ochranném poli otvor," řekl Conrad.

Při pomyšlení na zářící koule mu ale přeběhl mráz po zádech. CREST II je pár kilometrů daleko, jeho vznášedlo tedy bude muset přestát útok několika koulí.

Cart Rudo mu vysvětlil, proč se CREST II vydal na Septim. Tak Conrad poprvé uslyšel jméno planety.

„Vydám se teď na cestu, pane" řekl. „Prosím, sledujte okolí."

Cart přikývl a usmál se.

„To uděláme, poručíku. Hodně štěstí!"

Obrazovka pohasla. Conrad věděl, že když se chce dostat k lodi nezraněn, musí ihned letět nejvyšší možnou rychlostí. Rozhodl se udělat ještě něco. Reguloval antigrav tak, že absorboval jen jedno z téměř šesti g a ušetřenou energii poskytl ochrannému poli vznášedla. Nezvyklá přitažlivost ho vmáčkla pevně do sedadla. Ale bylo to k něčemu dobré. Conrad teď nevěděl, jestli ho víc trápí neuvěřitelná tíha, nebo palčivá žízeň. Připadal si tak trochu jako člověk, který se kouše do prstu, aby tolik nevnímal bolest hlavy.

Když vyletěl ze skalního výklenku,, zaregistroval blížící se písečnou bouři. O několik vteřin později se na obloze objevila zářící koule a zaútočila na něj. Conrad křižoval se vznášedlem sem a tam a vyhnul se celé řadě zásahů. Pak byl přece jen zasažen, ale ochranné pole to zatím vydrželo. Když byl už jen pár set metrů od CRESTU II, dohnala ho písečná bouře. Náhle byla všude kolem něj tma. Conrad cítil, jak je vznášedlo strženo z dráhy a je takřka bezmocně unášeno

nárazy orkánu. Najednou nevěděl, jestli se blíží k lodi nebo se od ní vzdaluje. Vtom se před ním zjevil čtyřuhelník vletové brány.

S nesmírnou úlevou tam zamířil a v dalším okamžiku už byl pod ochranou mocného silového pole, obklopujícího CRESTII. Zdálo se, že na palubě čekají jen na něj. Okamžitě se ozval palubní vysílač a na obrazovce se objevil Bert Hefrich.

„Tak co, už jste zpátky?" zažertoval a přejel si jazykem rty. „Jak to vypadá s vaší zásobou vody?"

Conrad si náhle znovu a snad ještě bolestněji uvědomil, jak vyschlé má hrdlo.

7.

„Mizerně," zasípal. „Mám žízeň." „To my všichni," zabručel Hefrich. „A jestli nezničíme tu zatracenou stanici, neuvidíme už v životě vody ani kapku."

Bert Hefrich zasvětil Conrada do svého plánu. Sestaví kolonu z patnácti vozidel a vznášedla. Každé vozidlo bude mít řadu mikronáloží, které by stačily ke zničení celého komplexu budov. Bude tedy stačit, když jen jediné z nich dosáhne cíle, a účel výpravy bude splněn. Bert Hefrich se nebál písečné bouře, ani na okamžik však nepochyboval o tom, že uvnitř stanice jsou umístěna bezpečnostní zařízení, která se pokusí zabránit koloně, aby se dostala dovnitř.

„Nezapomeňte na jedno," skočil mu Conrad do řeči bez ohledu na protokol, „jsme od ochranného pole pořádný kus daleko. A po celou cestu budeme ostřelováni světelnými koulemi."

Bert Hefrich souhlasil. „Budeme co nejdéle využívat naše vlastní ochranné pole. Cart Rudo čeká na vaše pokyny. Zůstaňte před námi a ukazujte nám cestu."

Conrad slíbil, že udělá, co bude moci: Počkal na kolonu a potom zamířil do jejího čela a vedl ji ke stanici s generátorem.

Bouřka mezitím zesílila. Conrad se orientoval podle údajů, které dostal z CRESTU II. Pak se dostal na konec ochranného pole lodi a počkal, až se za ním ostatní shromáždí. Na CRESTU II zatím nikdo nezaútočil, ale Conrad si byl jistý, že se světelné koule objeví

okamžitě, jakmile se kolona vydá ven.

O vteřinu později ho obklopila bouře a tma. Věděl jen, kterým směrem leží stanice. Věděl, že od hranice ochranného pole CRESTU II k ochrannému poli stanice je to zhruba kilometr. To bylo všechno. Žádné z vozidel kolony neviděl, ale na jeho radaru tancovala spousta malých teček. To byli oni.

Z temnoty se vynořil zářivý blesk. Conrad zaslechl ve sluchátkách zděšené výkřiky. Pak se ozval tvrdý hlas Berta Hefricha:

„S-osmnáctka vypadla. Ostatní... pokračují."

Conrad stiskl zuby. Vynořil se další blesk. A pak další a další. Blesky byly náhle všude kolem. Ve sluchátkách se ozývaly zděšené výkřiky a burácely povely. Tři vozidla i s posádkami už byla ztracena. Devatenáct mužů zahynulo. A Conrad stále ještě neviděl oranžové ochranné pole.

Vtom se ze tmy před ním vynořilo světlo. Nejdřív vypadalo jako jiskra napůl vyhaslého ohně, ale čím víc se k němu blížil, tím bylo jasnější a nakonec zářilo vší silou tavícího se kovu. Conrad se polekal. To, co viděl, byly zbytky jednoho vozidla, které zasáhla koule. Už už chtěl Bertu Hefrichovi ohlásit další ztráty, když vtom zahlédl neohrabanou postavu, která se ze všech sil snažila dostat od vraku co nejdál.

Conrad nevěřil svým očím. Ten člověk měl na sobě skafandr, který ho chránil nanejvýš před prachem a horkem. Byl vystaven pekelné gravitaci a šílené síle bouřky. A přesto se ještě pohyboval.

Conrad se rozhodl riskovat. Sestoupil se vznášedlem až těsně k zemi. Zdálo se, že muž si ho nevšiml. Conrad uhnul stranou a obklopil neznámého ochranným polem. Ten překvapeně vzhlédl, ale hned pochopil, co má dělat. S překvapivou silou se zachytil podvozku vznášedla a obratně se vyšplhal dovnitř. Usadil se na sedadlo vedle Conrada a ztěžka oddychoval. V náručí svíral jakýsi koš, který opatrně odložil stranou. Chvíli mlčky pozoroval, jak Conrad bojuje s bouří, pak si odkašlal a řekl:

„To jsem se znovu sešli za zvláštních okolností, pane."

Conrad překvapeně otočil hlavu. Vedle něj seděl seržant Herb

Bryan, jeho bývalý podřízený.

„To byla S-devětatřicítka tam dole," řekl Bryan. „Byl to jenom lehký zásah, ale hořela jako šílená."

„Co je v tom koši?" chtěl vědět Conrad.

„Nálože," odpověděl Bryan.

Conrad si vzal mikrofon a oznámil Bertu Hefrichovi ztrátu S-devětatřicítky. Za několik vteřin se Hefrich znovu ozval:

„S-pětka všem! Okamžitě se vraťte! Nemá to smysl, přišli jsme o čtyřiadvacet mužů a moc jsme nepokročili. Opakuji: Okamžitě se vraťte!"

Conrad stiskl rty. Čtyřiadvacet mužů! Hefrich měl pravdu, ta operace je stále příliš mnoho. Když počkají, až se bouřka přežene, dostanou se ke stanici snadněji. Ovšem bouřka musí ustát rychleji, než na palubě všichni umřou na dehydrataci organismu...

Opatrně začal otáčet vznášedlo, když Herb Bryan náhle vykřikl:

„Stěna...! Tam, před námi!"

Conrad uchopil třesoucími se prsty mikrofon a křičel:

„Nosinsky, S-pětka! Ochranné pole je přímo přede mnou! Pokračuji v cestě!"

Bert Hefrich se neozval. Conrad netušil, jestli jeho hlášení vůbec slyšel.

„Mějte oči na stopkách, Herbe!" poručil seržantovi.

Energetická palba nyní byla hustší. Zdálo se, že nepřítel vší silou brání vznášedlu proniknout k ochrannému poli.

„Támhle!" zvolal Herb Bryan nadšeně.

V krátkých přestávkách mezi jednotlivými salvami teď byla jasně vidět oranžová stěna pole. Každou vteřinou byla světlejší a každou vteřinou rostl Conradův údiv, proč už je dávno nezasáhly světelné paprsky.

Později si nedokázal vybavit, jak to vlastně dokázali, ale náhle vznášedlo poskočilo do výšky na znamení toho, že se dostalo do oblasti nižší gravitace, a po chvíli před sebou spatřili obrysy budov.

Conrad nechtěl ztratit ani vteřinu. Poručil Bryanovi, ať má koš připraven a oči dokořán. Pak se největší rychlostí rozletěl mezi

budovy. Neměl sebemenší tušení, kde leží centrum stanice. Musel se spolehnout na to, že nálože jsou dost silné, aby zničily celou základnu. Nevěděl, jestli vznášedlo už teď nesleduje nějaké bezpečnostní zařízení. Všechno, co věděl, bylo, že musí vyložit nálože a pak se co nejrychleji vrátit zpátky na loď. Exploze měla nastat za hodinu. Jestli se do té doby nedostanou k lodi, zahynou.

Conrad zastavil mezi dvěma stavbami. Bryanovi nemusel nic říkat. Seržant popadl koš a vysoukal se z vozidla. Pak umístil nálože. Conrad odstartoval, jakmile byl Bryan zpátky ve vznášedle.

Orkán stále ještě zuřil, ale zářící koule se už neobjevily. Conrad se ohlásil CRESTU II a sám Cart Rudo ho navigoval k lodi. Za několik minut před sebou uviděl ochranné pole lodi. Vtom oblohu rozčísl blesk.

Herb Bryan se rozesmál.

„Ještě tu jsou," zvolal, „jen nevěděli, že my jsme tu taky!"

Conrad se nad tím zamyslel. Mechanismus, řídící energetické střely, zastavil palbu, když už neviděl žádné nepřátelské vozidlo, to znamená, když se zbytek kolony stáhl a vznášedlo už bylo uvnitř silového pole. Pak se vznášedlo vrátilo a mechanismus ho zaregistroval. Palba začala znovu. Podivné však bylo, jak dlouho mu to trvalo. Vždyť od stanice k ochrannému poli lodi to vznášedlu trvalo sedm nebo osm minut.

Conrad se cítil rozlámaný a unavený jako nikdy předtím. Neměl už síly na to, aby si lámal hlavu s dalšími záhadami téhle prokleté planety. Zamířil se vznášedlem do hangáru, vypnul motor, a opřel se v sedadle. V hrdle cítil neuvěřitelnou, palčivou žízeň, ale ještě horší byla únava a vyčerpání. Slyšel, jak mu Herb Bryan něco říká, ale slova k němu pronikala jen nezřetelně. Pak upadl ho hlubokého spánku, podobnému bezvědomí.

Když znovu přišel k sobě, ležel ve své vlastní posteli. Na pelesti seděl Bryan. Conrad sebou trhl.

„Kde to jsme?" chtěl vědět.

Bryan mávl rukou.

„Nahoře," zabručel. „Tak sto tisíc kilometrů nad Septimem."

„No a dál?"

„Stanice vyletěla do vzduchu podle plánu," řekl Bryan takovým tónem, jako by se mu to vůbec nelíbilo.

Conrad byl nadšený. Chytil Bryana za paži a zatřásl jím.

„A to nic není?" zasípal. „To jsme tedy z nejhoršího venku! Proč..."

Stačil jediný pohled do Bryanových smutných očí, aby pochopil, že tu je něco, co ještě neví.

„Na svých místech je jen polovina posádky," řekl Bryan unaveně. „Ostatní mají delirium z žízné. A stanici jsme sice zničili, ale ochranná pole ostatních planet stále ještě existují. Nemůžeme vůbec nikde přistát, leda na Septimu, a tam nikdo nechce."

Conrad klesl zpátky na postel. Nechtěl věřit tomu, co slyšel.

„Jen změnila barvu," pokračoval Bryan. Conrad v první chvíli nevěděl, o čem mluví.

„Předtím byla oranžová, a když jsme vyhodili stanici do vzduchu, změnila se barva na zelenou." Bryan pokrčil rameny. „Co to znamená, to vědí asi jen ti nahoře, a ti nám to neřeknou."

Na můstku seděl jediný pasažér CRESTU II, který netrpěl žízní, a snažil se ze všech sil najít východisko.

Haluťan IchoTolot pečlivě sledoval, co se děje na lodi i mimo ni. Věděl, že loď bude nejpozději za dva nebi tři dny pozemského času ztracená, vždyť ani drastický plán Mory Abroové jim nemohl poskytnout dostatek vody.

Změna barvy ochranných polí podle Icha dokazovala, že stanice na Septimu sice pole úplně nevytvářela, ovšem ovlivňovala jejich strukturu. Jinými slovy: dokud stanice existovala, měla pole vyšší dimenzi, než nyní.

To znamenalo možnost záchrany. 5D ochranné pole se muselo dát prorazit prostředky, které měla CREST II k dispozici.

A za ním, pokud si zvolí správnou planetu, bude dost vody.

Kruh se uzavíral. Pokud se mělo prorazit nějaké ochranné pole, bylo k tomu třeba lodi, jejíž posádka bude až do posledního muže na svých místech. Tenhle požadavek CREST II nesplňovala. Polovina mužů vypadla, a každou minutu jich přibývalo...

A ani Haluťan Icho Tolot netušil, jak tento problém vyřešit.

Bernard: major, člen posádky CREST II.
Bryan, Herb: seržant, člen posádky CREST II.
Hefrich, Bert: major, vedoucí inženýr. Člen posádky CREST II.
Nosinsky, Conrad: poručík, člen posádky CREST II.
Septim: sedmá planeta soustavy dvojhvězdy Twin. Planetární obr, průměr čtyři sta tisíc kilometrů. Je otřásán výbuchy magmatu a zuří tam písečné bouře neuvěřitelné síly. Je bez vody. Gravitace na Septimu činí zhruba 5,9 g. Atmosféra se skládá především z inertních plynů, ovšem obsahuje i dost kyslíku, aby se na planetě dalo dýchat, kdyby tlak na jejím povrchu nebyl příliš vysoký.
Twin-A a Twin-B: hvězdy typu Gl, trochu menší než pozemské Slunce, s průměrem zhruba 1,1 miliónů kilometrů. Twin-A a Twin-B jsou si podobné jako vejce vejci. Dělí je vzdálenost pouhých pěti miliónů kilometrů. V prostoru mezi nimi panují bizarní gravitační poměry. Twin-A a Twin-B rotují vysokou rychlostí kolem společného těžiště. Všech osm planet soustavy v rozporu se všemi zákony astronomie obíhá na téže oběžné dráze. Jejich osy jsou nakloněny tak, že nedochází ke střídání ročních období. Na všech osmi planetách trvá den třicet hodin.

Kurt Brand HVĚZDNÁ STANICE - NICOTA
Perry Rhodan, sv. 201
Z německého originálu Sternstation im Nichts, vydaného nakladatelstvím Verlag Arthur Moewig GmbH v Rastattu roku 1969,
přeložila Michaela Straková.
Vydal jako svou dvou tisící čtyřicátou první publikaci
IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha l, roku 1999.
Odpovědná redaktorka Jolana Čermáková.
Výtvarný redaktor Jan Přibík. Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986, Praha 10-Uhříněves.
Vydání první. Tematická skupina 13/34.
Rozšiřují PNS, a. s., a soukromí distributoři. Informace o předplatném podá a objednávky přijímá každá administrace PNS, doručovatel tisku a předplatitelské středisko. Objednávky do zahraničí vyřizuje PNS, a. s., administrace vývozu tisku, Hvožďanská 5-7, 148 31 Praha 4.
Ve Slovenské republice rozšiřují PNS, a. s., Mediaprint-KAPA a ABOPRESS, spol. s r. o., Vajnorská 134, 831 04 Bratislava. Tel./fax 004217/4445 3334.
Za obsah veškeré inzerce odpovídá inzerent. Doporučená cena 21,81 + 1,09 DPH = 22,90 Kč